TUULIA

B-painos mk 15:–

Ingrid Bergman

Kevät 1946

PIENET KENGÄT — SUURI SIUNAUS.

Pienet kengät ovat mitä suurin siunaus, sillä ne saavat unohtamaan kaikki elämän huolet ja harmit.

●

Ihmisyöjäkuningas on syönyt anoppinsa ja lähetyssaarnaja utelee:

— Te söitte anoppinne, oliko hän paha?

— Ei, hän maistui oikein hyvältä.

●

VOIKO MIESKIN OLLA PAPPI?

Amerikassa, missä sananjulistajat suurelta osalta ovat naisia, oli muuan pikkupoika kerran äitinsä mukana hartaustilaisuudessa. Aikaisemmin hän oli sattunut näkemään vain naisia saarnatuolissa, mutta tällä kertaa esiintyi mies puhujakorokkeella. Pikkumies nykäisee äitiään ja kysyy hämmästyneenä:

— Äiti, voiko mieskin olla pappi?

●

PYHÄKOULUSSA

Pastori: »Oletko sinä, pieni ystäväni, tehnyt koskaan syntiä?

Poika: »En.»

Pastori: »No, no, taidatpa parastaikaa tehdä, kun et puhu totta. Etkö sinä ole koskaan koettanut pöytäveitsellä ottaa rahoja ulos säästölaatikosta?»

Poika: »En. Mutta sehän onkin kiva konsti!»

●

Poika lääkäri-isälleen ennen selkäsaunaa:

— Mitenkähän olisi, isä, jos antaisit ensin paikalliskuoletuksen?

●

— Kuule, Eemeli, miksi sinä et koskaan nouse ylös vuoteesta pyjama yhtä sileänä kuin amerikkalaisten filmien sankareilla?

●

— Eikö runokokoelmastasi ole mitään lehdessä?

— On kyllä. Eräs henkilö, jonka nimi on myös Topias Mutteri, kirjoittaa, ettei runokokoelman tekijä suinkaan ole hän.

Sirkka Uro:

UUSI PÄIVÄ

Aurinko on hetki sitten laskenut.

Punainen hehku väreilee meren pinnassa ja taivaanrannan pilvet ovat kuin suuria, palavia pikipalloja.

Elokuinen iltayö on vielä lämpöä tulvillaan. Sen tuntee ilmassa, ruusujen tuoksussa — ja näkee pitkässä vipavajassa valojuovassa, joka kuvastuu mereen — jostain kaukaa.

Mies rantapuiston penkillä tuijottaa valojuovaa — siltä ainakin näyttää — mutta ei, hän ei näe mitään. Miehen asennossa on jotain äärimmäisen kiristynyttä ja katkeraa.

Miehen pään yläpuolelta pyyhkivät rantakasinon häikäisevät valot hehkuttaen vastapäisen lehmuksen, joka näyttää räikeänkeltaiselta jättiläiskukalta. Mutta mies penkillä on jäänyt syvään varjoon.

Sisältä kasinosta kuuluu lasien helinää, joku päihtynyt yrittää laulua käheällä, sentimentaalisella äänellä. Orkesteri soittaa hiljaa, keinuvasti.

Yhtäkkiä läiskähtää lähellä auton ovi — kovasti, räiskyen.

Mies penkillä hätkähtää, asento pehmenee.

Hiekkakäytävän valojuovaan ilmestyy horjuva hahmo — hahmo etenee vaivalloisesti, hiljaa vihellellen.

Mies katsoo ja tuntee kuristavaa katkeruutta.

Hänen mieleensä vyöryy taas sama toivottomuus kuin tänä aamuna kuultuaan tuomionsa.

— Lukeminen on toistaiseksi jätettävä, koettakaa hankkia jotain työtä, sellaista, joka ei rasita aivoja, oli tohtori sanonut varovaisesti, vältellen.

Isku oli luja, se sattui kipeästi läpi aivojen, vaikka hän oli omassa hiljaisessa mielessään siihen valmistautunut.

Yhtäkkiä mies muistaa erään tapauksen lapsuudestaan. Kuva on sillä hetkellä ihmeellisen kirkas:

Pieni poika kipitti vihellellen korkealla ratapenkereellä. Oli kevät. Maa tuoksui — ja koulu oli loppumaisillaan. Poika hypähteli, vihelsi kimeästi — ja väärin. Silloin tuiskahti käänteestä esiin veturi. Hetkiseksi jäykistyivät pienen hypähtelijän jäsenet, mutta sitten hän heittäytyi sivuun kuin iskun saaneena ja vieri kiivaasti pyörien alas nurmettunutta pengertä — ja löysi itsensä maasta voikukkien keskeltä. Pyörrytyksestä selvittyään nosti poika päänsä ja katsoi korkeata sinistä taivasta — näytti aivan siltä kuin ratavallin toisella puolella ei olisikaan maailmaa — vain korkea taivas ja kaukana taivaanrannalla etenevä veturi.

Ja pojan valtasi hirvittävä kauhu ja epätoivo.

Mies muistaa, että poika makasi tuoksuvassa maassa kauan aikaa sydän pamppaillen ja jäsenet hervottomina.

Lyhyen, viiltävän hetken mies tuntee olevansa jälleen sama pieni poika. Hän tuntee kauhun ja epätoivon samaksi. Ero on vain siinä, että viheltävä poikanen vältti vaaran heittäytymällä sivuun. Nyt ei pojalla ollut mitään mahdollisuutta heittäytyä sivuun. Isku oli kestettävä.

— Niin, on vaikea sanoa, onko teillä jäljellä kuukausia vai vuosia ... säännöllisesti eläen, aivotyötä välttäen ... hm ... ikävää, että sirpaletta ei voi poistaa.

Miehestä tuntui, että jokainen tohtorin sana oli kuin kuuma kaira, jolla työnnettiin jostain kyljen paikkeilta läpi sydämen.

Se oli tänä aamuna. Nyt on kipu lientynyt, jäljellä on enää vain jäykistävä epätoivo.

Pitäisi mennä kertomaan äidille — niin äidille ...

Kuiva, nyyhkytyksen tapainen huokaus pääsee miehen ahdistetusta rinnasta.

Kasinon valot ovat sammuneet, pitkä valojuova on kadonnut merestä ja taivaanrannan palavat pilvet ovat muuttuneet räikeän oranssin värisiksi.

Mies nyyhkäisee uudelleen, tuskaisesti. Mitä tämä merkitseekään äidille? — elämäntyön tuhoutumista — jatkuvaa köyhyyttä, ponnisteluja ja ahdistusta.

Miehen mielessä alkaa liikkua kuvia menneestä — hän tekee aivan kuin tiliä elämästään. Hän näkee it-

Jatk. siv. 20.

Madame! Monsieur!

Pienen kaupungin laidalla Etelä-Ranskassa kulki elämä hiljaista kulkuaan. Asukkaat tunsivat toisensa, olivat iloisia ja tyytyväisiä. Kunnes sitten eräänä päivänä saapui määräys sinnekin, että kaikkien kaupungin ja kunnan toimissa olevien oli ruvettava lakkoon.

Vanha kadunlakaisija hääräili aamuvarhaisella töissään puhdistelemassa vielä aamurauhassa uinuvia katuja. Työ ei ollut raskasta eikä kiirettä lainkaan. Hän pysähtyi katselemaan ympärilleen.

Kas vain kuinka appelsiinien kylki on tuossa vielä vihreä. Kuukauden kuluttua ne vasta ovat kypsiä.

Hän antoi katseensa kulkea kauemmaksi. Silmiään siristellen hän katseli, kuinka Välimeri kimmelsi hopean harmaana talvisessa aamuauringossa, sen välähtäessä esiin pilvien lomasta.

Samassa kajahti hänen korvaansa heleä naisääni:

— Monsieur! Mitä tuumitte? Meillähän on lakko.

Vanhus kääntyi reippaasti, kohotti hattuaan ja tervehti:

— Madame, niin on, lakko on.

— Eikö lakko koskekaan teitä? helisi naisen ääni edelleen.

— Ei, madame, eipä suinkaan, puolustihe vanhus.

— Onneksi teille. Menen katsomaan saisiko leipurista tuoretta leipää vai ovatko leipurit lakkoilleet jo viime yönä.

— Toivon teidän onnistuvan, madame.

Kadunlakaisija nojaa luutaansa ja jää katselemaan kepeästi astelevan naisen jälkeen. Hän muistaa hyvin tämän vallattomana tyttönä, sittemmin nuorena neitosena nuorena rouvana pienokaisineen. Nyt hänkin on jo alkanut keski-iän taivalta. Lapset jo tavoittelevat hänen mittaansa.

Kuinka vanha tässä itse oikeastaan olenkaan. Jaa, jaa, kuusikymmentä on jo täyttynyt. Vielä riittää työvuosia. Terveys on hyvä eikä työ ole rasittavaa. Näin laitakaupungilla ovat kadut kohtalaisen puhtaat. Kyllä hyvin jaksaa. Pianhan saan eläkkeenkin.

Hän heittää roskat korkeaan peltitynnyriin rattaillaan. Kansi kolahtaa kiinni. Kadunlakaisija jatkaa matkaansa tyytyväisenä. Aurinko pilkistää pilven raosta. Koko luonto lehahtaa hymyyn. Palmun oksat taipuvat norjasti vienossa tuulessa ja pippuripuut suhahtavat kuin keskustelisivat luottamuksellisesti. Vanhus hypistelee erilaisten murattien lehtiä läheisessä aidassa ja mumisee itsekseen: niin, niin, ei mitään lakkoilua. Pullo viiniä, tuoretta leipää, pala makkaraa, vihanneksia vähän — siinä kaikki mitä tarvitsen. Pienessä puutarhassa kasvaa öljymarjoja, appelsiinejä, kirsikoita ja vihanneksia niin paljon kuin viitsii viljellä. Jonakin päivänä korjaa Herra omaan viinitarhaansa. Tämän vanhan ruumiin

Jatk. siv. 11.

NAINEN miehen vaa'assa

»MALLIVAIMO.»

Kun miehiselle miehelle äkkiarvaamatta voimakkaan »naispää-äänenkannattajan» (Naislatojan huomautus: Aina miehet pilkkaavat, mutta älkää masentuko.) taholta heitetään ovela kysymys: »mitä pidätte naisista?», niin on luonnollista, että mies hieman hätkähtää. Mieleen juolahtaa ajatus: mitä minä onneton taaskin olen tehnyt? Niin allekirjoittaneellekin. Mutta kun tuo voimakkaan äänenkannattajan (Korehtuurin lukijan huomautus: Turha toivo, meitä ei masenneta.) kaikkein suurin pää sitten hymyillen selittää, että kysymyksessä onkin vain viaton haastattelu, niin saamme mielenrauhamme takaisin. Helpotuksesta huokaisten vastaamme kysymykseen.

Rakastan kaikkia naisia (Rouvani! Odota jatkoa!), jotka ovat täsmälleen samanlaisia kuin vaimoni. Millainen on sitten vaimoni? Hän on ihmeellinen nainen.

Hän on pieni, hento ja vaalea, polttaa savukkeita vain rasian päivässä eikä käytä alkoholia milloinkaan. Huulipuna on hänelle kauhistus, samoin puuteri, jonka hän väittää pilaavan ihonsa. Vaikka usein olen kehoittanut häntä menemään yksin tanssiaisiin silloin kun itse olen ylitöissä, ei hän sitä tee, sillä hän viihtyy erinomaisesti yksin kotona. Mielityötä ovat hänelle rikkinäisten sukkieni parsiminen tai likaisten kauluksieni peseminen. Yleensäkin hän rakastaa työtä ja taas työtä eikä hän milloinkaan valita sitä, että minulla on enemmän vapaa-aikaa kuin hänellä. Kun minä joskus tulen kotiin kokouksesta kello kahden aikaan yöllä ottaa hän minut vastaan suudelmin ja hellin hyväilyin.

Hän on kultainen nainen.

Yhden illan viikossa minä ehdin viettää kotona perhepiirissä. Silloin hän käyttäytyy minua kohtaan tosiaan suurenmoisella tavalla. Usein olenkin sellaisina hetkinä kuvitellut olevani kivikauden mies. — Kun vapaa-iltanani saavun kotiin, etsii hän heti tohvelini sohvan alta ja ojentaa ne minulle. Sen jälkeen tulee paras. Hän noutaa viikon sanomalehdet, kehoittaa minua lukemaan niistä jokaisen palstan ja ojentaa minulle samalla piipun varoittaen polttamasta liian vähän. Jos minä tuosta onnellisesta tilastani kuitenkin hieman liikahdan yrittäen tarttua esimerkiksi lattiaharjaan auttaakseni rakasta vaimoani, kieltää hän jyrkästi moisen yrityksen. Minä en saa kotona rasittaa itseäni, koska muutoin en jaksa aamulla mennä toimitukseen. Milloinkaan hän ei sano, että olisin laiska tai vetelys — päinvastoin. Hän hymyilee ystävällisesti kun minä nostan jalkani tupakkapöydälle ja peittää minut huovalla, kun minä kesken suursiivousta nukahdan sohvalle. Ylipäänsä hän on loistovaimo ja nainen. Luulen hänenkin pitävän minua mallimiehenä.

Sanalla sanoen: Hän on mallivaimo, mutta myös nainen, joka täyttää parhaalla mahdollisella tavalla kaikki naisen suhteen asettamani vaatimukset.

Nuori aviomies.

Maailman päälle

● KUUHUN LENNETÄÄN 10 VUODEN KULUESSA.

Lontoo, 10. 2. 46. Amerikkalaiset tiedemiehet ennustavat matkoja kuuhun mahdollisiksi atomikäyttöisillä raketeilla, jotka voidaan tarkoin ohjata päämääräänsä kalkuradion avulla, ilmoittaa New Yorkissa oleva Reuterin kirjeenvaihtaja.

● REIPAS SYNNYTTÄJÄ KUHMOISISSA.

Eräs lehti kertoo:

»Keskiviikkona synnytti Kuhmoisissa muuan karjalaisnainen pienokaisen erään autonkuljettajan omistamassa ulkorakennuksessa. Hän oli synnytyspaikalle kävellyt noin 8 km. ja heti »toimituksen» suoritettuaan kietonut lapsen pakettiin ja laittanut kassiin lähtien jatkamaan matkaa edelleen kirkonkylään päin. Nainen oli kuitenkin herättänyt lähellä asuvien huomiota, ja näiden toimesta lähdettiin hänen peräänsä. **Reipas synnyttäjä** saavutettiin lähellä kirkkoa, mutta kysyttäessä kassin sisältöä ei saatu mitään selvää vastausta. Kun sieltä kuitenkin kuultiin selvää lapsen itkua, päästiin asiasta selville ja lähdettiin kiireesti viemään pienokaista sairaalaan. Äiti tuli myöhemmin perässä. Sairaalassa voivat äiti ja lapsi hyvin. Mainittakoon, että nainen oli vielä synnytyspaikaltaan kävellyt lasta kantaen yli 2 km.»

Mielestämme olisi vähempikin reippaus riittänyt synnyttäjälle, mutta niiden reippaudessa olisi paljonkin lisäämisen varaa, joiden huolena on synnytyskotien ja -avun järjestäminen.

● Säätila 15/3 -46. Länsi- ja Pohjois-Suomessa heikkoa tuulta ja lisääntyvää pilvisyyttä, Itä-Suomessa vähitellen voimistuvaa idän ja kaakon välistä tuulta, pilvistä, vähän lauhtuvaa.

● Tukholma 14/3 -46. Suomen rauhansopimusta valmistellaan.

● UNKARISSA KUOLEVAT JO NYT SUURET IHMISJOUKOT NÄLKÄÄN.

Tukholma 13. 3. 46. Budapestin radiossa ilmoitettiin elintarviketilanteen muodostuneen huolestuttavammaksi. Nälänhätä on saavuttanut asteen, jolloin suuret ihmisjoukot suorastaan kuolevat nälkään. Helmikuun virallisessa tilastossa ilmenee 45 % kaikista kuolemantapauksista johtuneen nälästä. Neljännes lapsista on kuollut aliravitsemuksen seurauksena. — Ellei pian saada ulkomailta tehokasta apua, tulee Unkarissa syntymään katastroofi, jonka vertaista ei ole maan historiassa, mainitsi Budapestin arkkipiispa äskettäin.

● IBN SAUD EI OLISI SAANUT NÄHDÄ HUNNUTTOMIA NAISIA.

Kairosta kerrotaan monta juttua niistä ponnistuksista, joita on tehty, ettei kuningas Ibn Saudin muhamettilaisia tunteita loukattaisi hunnuttomien naisten näkemisellä hänen Kairon vierailunsa aikana. Eräästä elokuvateatterista, joka sijaitsi kuninkaallisen seurueen usein kulkeman kadun varrella, pyydettiin poistamaan sen julkisivulla oleva suuri tanssivan tytön kuva. Ehdotuksesta, että kuningas Kairossa olonsa aikana olisi läsnä englantilaisen elokuvan »Henrik IV» ensi-illassa luovuttiin, koska oli saatu määräys, ettei näyttämöllä eikä yleisön joukossa saisi olla yhtään naista. Kaksi osaa poistettiin eräästä egyptiläisestä kappaleesta, joka esitettiin kuninkaan kunniaksi.

● BORDELLIT LAKKAUTETTU RANSKASSA.

Pariisi 16. 3. 46. Ranskan hallitus päätti perjantaina lakkauttaa bordellit koko maassa ja samoin poistaa prostituoerattujen poliisiluvat.

● TAMPERE KUNNOSTAUTUU.

Tampereella asetettu Minna Canthin patsastoimikunta on pyytänyt Tampereen kaupungilta 500.000:— mk:n suuruista avustusta, joka tekisi mahdolliseksi perustavaa laatua olevat toimenpiteet Minna Canthin patsaan aikaansaamiseksi Tampereelle. Tampereen kaupunginhallitus on ehdottanut valtuustolle, että pyydetty summa myönnettäisiin toimikunnan käytettäväksi.

● Viimeisiä uutisia maailman tilanteesta:

Ellei ihmettä tapahdu on maailman katastroofi tuskin vältettävissä,

● Lontoo 15. 3. 46. »Persian armeija on valmis taistelemaan viimeiseen mieheen.»

● KAKSI SYDÄNTÄ.

On koittamassa aika, jolloin kaksi sydäntä saattaa olla samassa ruumiissa.

Muuan venäläinen biologi on ryhtynyt ihmeellisiin kokeiluihin.

Hänen on onnistunut istuttaa sammakkoihin kaksi sydäntä.

Kunhan hänen kokeensa jatkuvat tarpeeksi kauan, niin mikäpä tiennee, vaikka päästäisi niinkin pitkälle, että tarpeen vaatiessa voisi kuka tahansa »monteerauttaa» huikentelevaisen rakastettunsa uskottoman sydämen rinnalle toisen kappaleen uskollisempaa laatua, jolloin paljon tuskaa aiheuttaneet rakkaussurut tulisivat olemaan vain muisto rakkaushistorian lehdillä.

Elegantti Eleanor Roosevelt Y.K:n kokouksen aikana Lontoossa.

● New York 15/3 -46. — Vaikka jokainen amerikkalainen nykyisin sanookin, että »ei koskaan enää sotaa», niin täällä kuitenkin aivan yleisesti puhutaan »kolmannesta maailmansodasta».

● TRUMAN OPTIMISTINEN.

Washington 15. 3. 46. Presidentti Truman lausui torstaina sanomalehtimiesten vastaanotossa, ettei hän ole levoton nykyisestä kansainvälisestä tilanteesta, ja korosti, että kaikki tulee varmasti selviämään.

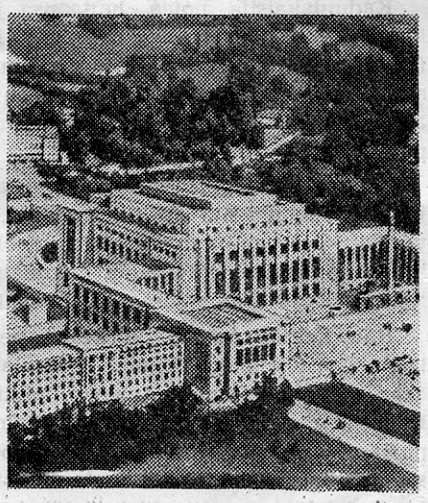

Kansainliiton palatsi Genevessä. Luulisi noin mahtavassa »pytingissä» kelpaavan Hyvänsovun asua.

Quo wadis maailma, milloin heräät nainen?

Niiden lehti, jotka uskovat parempaan,
kauniimpaan ja iloisempaan maailmaan, maailmaan,
jossa vastuuntunto ja järkkymätön oikeus vallitsee,
jossa ei vihaa eikä kostoa ole.

Tuulia
(Uusia Tuulia)

MITÄ ODOTAN NAISILTA?

Edessäni on joukko tyttöjä. Hauskoja, herttaisia ihmislapsia. Jokaisessa heistä on jotakin siitä nuoruuden kultaisesta hohteesta, joka saa hymyn heijastumaan katsojan kasvoille.

Ja kuitenkin tarkkaan heitä syvästi huolestuneena.

He ovat lähdössä elämään. He ovat saaneet eväkseen eräitä opin lyhteitä, eräitä tietoja ja taitoja. Mutta minusta tuntuu, että heiltä puuttuu jotakin hyvin olennaista.

He näyttävät aikovan tilapäiselle huviretkelle. Heillä ei ole mukana kunnon matkalaukkua, ei tarvikkeita uuden elämän alkamiseksi. Varusteina heillä on punatut huulet ja värjätyt kynnet sekä välttämättömät »tykötarpeet» näiden kylttien hoitamiseen ynnä kainalossa muotilehdet. Tämä kaikki ynnä savuke kuuluu »mannermaiseen kulttuuriin» ja on yhtä itsestään selvää ja pyhitettyä kuin samettipaarre mustalaisnaisen juhlahameessa. He selviytyvät niiden avulla onnistuneesti junavaunun ja ravintolan seurusteluvaatimuksista. He osaavat kaikki uudenaikaiset tanssit eivätkä »jytkyissä» siis joudu koristamaan seinänvieriä.

Mutta juna, johon he ovat astuneet, onkin pitkänmatkankiitäjä. Se ajaa Vakavien Velvoitusten Yhteiskuntaan, joka sijaitsee Maailmanlaajuisten Murheiden Maassa. Miten selviytyvät nämä »lystäilemään» lähteneet matkustajat rauniokaupungissa, jossa jokaista odottaa ankara työ ja jossa jokaisen on raivattava itselleen tyyssija, purettava vanhaa ja rakennettava uutta?

Hakkailu ei ole elämää. Se on saippuakuplien puhaltelua. Avioliittokaan ei ole vielä k o k o elämä, ellei asianomainen pari asu yksin yksinäisellä valtameren saarella tai Mount Everestin huipulla. Jokaisen kodin ympärillä on yhteiskunta. Eikä se ole ainoastaan ympärillä, se astuu ovesta sisään ja käy talosille, jopa vallan määräilevästi. Täytyy osata tulla toimeen tämän mahtavan matroonan kanssa. Ja toimeen taas voi tulla vain sellaisen ihmisen, yhteisön ja asian kanssa, jonka perin pohjin tuntee ja ymmärtää.

Maailman tämänhetkiseen kurjuuteen on yhtenä olennaisena syynä se, että kaikkien maiden naiset ovat tilapäisinä matkustajina ja aivan liian vähin varustein olleet mukana elämän junassa. He eivät ole määränneet — — eivätkä edes pyrkineet sitä tekemään — — junan suuntaa, kuljettajia, vauhtia, pysähdyspaikkoja. Seurauksena oli yhteentörmäys, maailmankatastrofi.

Jos tämä tilapäisyys, jos tämä pelkkä huulipuna-muotilehti-mentaliteetti jatkuu, uusiutuu entinen tie: huristetaan sotaan ja länsimäinen ihmiskunta katoaa maan päältä. Ellei elämänasenteen muutosta tapahdu, johtaa entinen raide kuiluun luonnolain varmuudella.

Mitä siis odotan?

Odotan naisten heräämystä. Odotan heidän ottavan maan omakseen ja painavan sen pintaan sinettinsä miehen leimamerkin viereen. Odotan heidän alkavan rakentaa kodin maailmanvaltakuntaa. Odotan, että swing-tytöstä tulee ei ainoastaan oman pienen pesänsä äiti, vaan yhteiskunnan äiti ja Uuden Maan maailmankansalainen.

H. L. V.

OLLAKO

vai ei olla?

Kun Belgiassa helmikuussa tänä vuonna toimitettiin valtiolliset vaalit, eivät naiset saaneet ottaa niihin osaa, koska arveltiin heidän äänestävän miestensä mukaan, siis epäitsenäisesti. Syy on liikuttava. Belgian miehet eivät siis tykkää, että naiset ovat samaa mieltä heidän kanssaan. He kaipaavat itsenäisiä naisia. Harvinaista, mutta suomalaisen sanomalehtiuutisen mukaan totta.

Sanotaan, että meidän mielipiteemme ja elämänasenteemme muovautuvat pääasiallisesti lapsuus- ja nuoruusvuosinamme ja että kertomuksilla, myös historiallisilla, on tärkeä osuutensa tuossa hahmottumisessa. Kenties Belgian kouluissa luetaan tarkemmin vanhan ajan historiaa kuin meillä. Ehkäpä poikien mieleen on jäänyt ihannekuva muinaisista Ateenan naisista. (Voi kyllä ohimennen kysyä, miksi tytöt ovat sen unohtaneet!) Tarina kertoo näet kuningas Kekropsin ajoilta, että kaksi mahtavaa jumalaa, Poseidon, vellovan meren hallitsija, ja Pallas Athene, viisauden ja tieteen valtiatar, Zeun tytär, taistelivat siitä, kummalla oli oikeus olla Attikan suojelija. Ylijumala Zeus ratkaisi puolestaan riidan siten, että kiistelevistä se, joka antoi Attikalle parhaimman lahjan, saisi myös suojelusherruuden. Poseidon löi kolmikärjellänsä kallioon ja esiin hypähti sotaori. Se oli hänen lahjansa Attikan kansalle. Pallas Athene nostatti maasta öljypuun, josta tuli tuon karun maakunnan lähde. Zeus julisti tyttärensä voittaneen kilpailun. Mutta asia oli ratkaistava myös ihmisten maailmassa. Kekrops kutsui koolle kansankokouksen, jossa sekä miehillä että naisilla oli äänioikeus. Miehet antoivat äänensä Poseidonille, naiset taas Pallas Athenelle. Naiset voittivat. Kautta aikojen palveltiin Attikassa Zeun tytärtä rakkaimpana jumaluusolentona. Mutta asialla on jälkihistoriansakin. Ateenan miehet eivät jaksaneet sulattaa naisten itsenäisyyttä, vaan he saivat vähitellen aikaan sen, että naisilta riistettiin äänioikeus.

Merkillinen olento tuo Eevan tytär, yhtä vaarallinen ja hankala itsenäisenä kuin epäitsenäisenä! Ja mitä hullutuksia hän saattaakaan saada päähänsä! Niinkuin nyt Elizabeth Cady Stantonkin, joka Seneca Fallsin kokouksessa 1848 sai päähänsä vaatia naisille samoja valtiollisia oikeuksia kuin miehilläkin oli! Ilmankos hänen isäukkonsa matkusti päätä pahkaa tyttärensä luo viedäkseen hänet mielisairaalaan.

Kokonaisia kirjastoja on kirjoitettu siitä, saako Aatamin kylkiluu koroittaa äänensä vai pitääkö hänen vaieta seurakunnassa. Saksalainen historioitsija ja valtiotieteen tutkija von Treitschke, joka on sangen voimakkaasti vaikuttanut saksalaiseen ajattelutapaan, kirjoitti kerran, kun oli esillä ehdotus äänioikeuden myöntämisestä Kanadan naisille: »Joko vaimo ja tytär äänestävät niinkuin isä, silloin voimistuisi naimisissa olevan miehen vaikutusvalta. Tai vaimo ja tytär eivät kelpaa mihinkään, silloin he äänestävät aviomiestä ja isää vastaan.»

Niin, vaimot ja tyttäret eivät kelpaa mihinkään toimiessaan itsenäisesti. Ja kelpaavat yhtä vähän apinoidessaan miehiä! Edessä on Hamletin pulma: »Ollako vai ei olla?» Miten se ratkeaa?

Ratkaisu on hyvin yksinkertainen: ei yksinomaan miesten myötä eikä kaikin irvein heitä vastaan, vaan sekä myötä että vastaan, sitä mukaa kuin kulloinkin a s i a t v a a t i v a t. Asiallisuus, oikeudenmukaisuus, minä- ja luokkapyyteistä vapaa kokonaisuuden etujen vaarinottaminen ovat aina merkinneet nousukautta kansakuntien elämässä, nimittäin t o d e l l i s t a nousukautta eikä vain pintakiiltoa niinkuin itsevaltiuden ja diktatuurin vallitessa. Naisten a k t i i v i n e n osanotto ajan suurten kysymysten ratkaisuun voi merkitä ihmiskunnalle aamunkoittoa, Auroraa, joksi Fredrika Bremer risti tulevaisuuden naista kuvaavan viimeisen kirjansa, — — teoksen, jonka ilmestymisen Kuolema epäsi.

Sudetkin osaavat ulvoa lauman mukana. Ei se ole taito, josta i h m i s e n kannattaa ylpeillä. Ei sellainen voimannäytös lunasta pääsylippua huomispäivän paratiisiin. Mutta ei myöskään asiattoman ainainen akka-vasten-virtaa-asenne tee ketään onnelliseksi. Itsenäinen, iloisenrohkea, sydämeltään jalo ja viisas nainen liittoutuneena tuhansien samanlaisten kanssa kaikissa maissa voi taata rauhan, vapauden ja ihmisyyden aikakauden eri kansojen keskuudessa ja maailmassa.

Kuulutko näihin uuden ajan tienraivaajiin? Vai oletko vain kaiku, joka on ja ei ole — — siis: yhtä tyhjän kanssa?

Vilkkari.

FREDRIKA BREMER:

Älkää antako pyhän tulen sammua sydämenne alttarilta: — silloin se on sammuva myös maan yhteiskunnissa. Antakaa sen palaa yhä kirkkaammin, korkeammin, väkevämmin kaikelle ylevälle, hyvälle, oikealle, todelle, jumalalliselle; silloin se on valtaava, lämmittävä, kohottava maan sukukunnat. Tutustukaa pelotta maailmaan, ei aroin ja rajoitetuin katsein, ja kysykää sitten: »Mitä Jumala tahtoo minulta?»

— — —

Pelätkää kopeutta, mutta yhtä paljon väärää nöyryyttä, orjallista alistumista ihmisten tuomioon. Kunnioittakaa omantuntonne todistusta, pitäkää arvossa itseänne ikuisen totuuden todistajina maan päällä. Oi, nuoret naiset, teidän kutsumuksenne on suuri, teidän tulevaisuutenne ihana Pyhän palveluksessa. Omistautukaa siihen pyhällä vakavuudella, päättävästi, rohkeasti, nöyrästi, mutta lujasti, ja — hän on antava teille kaiken muun».

Olavi Nyberg:

TORPANTYTÖSTÄ *tuli maailmankuulu laulajatar*

Ruotsi on aina ollut kuuluisa laulajattaristaan ja laulajistaan. Kaikkialla maailman musiikkikeskusissa ennen sotia tapasi naapurimaamme tähtiluokan taiteilijoita. Nytkin par'aikaa maailman kuuluisimmalla oopperanäyttämöllä New Yorkissa (Metropolitan) esiintyy kokonaista neljä ruotsalaista suurlaulajaa, m.m. Jussi Björling, jolla lienee ainakin osittain suomalaista verta suonissaan. Sellaiset nimet kuin Julia Claussen, Karin Branzell, Göta Ljungberg ja muut ovat meille nykypolven ihmisille tuttuja. He ovat kotimaansa maineen vieneet kauaksi maailmaan. Sensijaan lienee »Tuulian» lukijoille mielenkiintoista hieman tutustua Kristina Nilssoniin, joka, kaikkien tunteman ja ihaileman Jenny Lindin rinnalla, oli aikansa kirkkaimpia ja ihmeellisimpiä laulajattaria.

Tarina Kristina Nilssonista kiinnostanee lukijaa jo siltäkin kannalta, että hän, tuo köyhä torpan tyttönen Värendistä, sai elää elämän, jota hyvin voisi vertailla ihmeellisimpiin tarinoihin »Tuhannen ja yhden yön saduista». Hänen maallinen vaelluksensa oli tarua ihmeellisempi.

Siirrymme ajassa noin 90 vuotta taaksepäin.

Pölyisen maantien varrella köyhässä Värendissä nähtiin muutaman veräjän luona tyttönen. Hän odotteli silmä kovana ajoneuvoja, joille hän voisi avata portin. Mainittu veräjän avaaminen ja sulkeminen oli hyvin tärkeä tapaus päivittäin hänen elämässään. Stina, kuten häntä siihen aikaan kutsuttiin, kokosi rahoja, ostaakseen itselleen viulun. Ohikulkijat heittivätkin kernaasti kohteliaalle lapselle kuka lantin, kuka kaksi. Silmät säteillen piiloitti hän sitten saamansa rahat taskuunsa. Ei montakaan vuosikymmentä myöhemmin sama tyttönen antoi kieltävän vastauksen Englannin kuningattarelle Viktorialle, tämän pyytäessä suurlaulajatar Kristina Nilssonia laulamaan hänen korkeimman henkilökohtaisessa suojeluksessaan annettavassa konsertissa. Victoria-kuningatar oli nimittäin määrännyt konserttipäivän laulajattaren mieltä kysymättä, ja samaksi päiväksi oli myös entinen Snuggen Stina, pieni nokinenä, lupautunut laulamaan eräässä köyhäin koulussa, joka oli muutamien nunnien vaalima oppilaitos. Kuningatar Victoria, joka todella tiesi arvonsa ja asemansa imperiumin hallitsijattarena, päätti silloin oveluudella valloittaa suuren Kristina Nilssonin sydämen, tämän ennenkuulumattomasta loukkauksesta huolimatta. Kerrotaan Victorian sanoneen, hänhän oli suuri diplomaatti, saatuaan diivan kielteisen vastauksen: »Oh, niin — — — Kristina Nilssonilla on jalo sydän. Pyytäkää kreivitär de Casa-Mirandaa antamaan minulle yksityisluontoinen konsertti Windsorin linnassa, tämän hyljätyn toiveeni täyttämiseksi». — Pienestä Stiina tyttösestä ei näet vuosien kuluessa ollut tullut yksinomaan eräs maailman kuuluisimpia laulajattaria, vaan myös avioliittonsa kautta upporikas, jumaloitu ja hemmoiteltu kreivitär de Casa-Miranda. — Kun sitten laulajattaren vastaus oli tällä kertaa myönteinen ja hieno juhlakonsertti Windsorissa oli lopussa, otti kuningatar kädestään ihanan, kallisarvoisen, jalokivin somistetun ranneren-

Jatk. siv. 8.

Hans Kutter:

Potevatko filmiherrat kukkokomplekseja?

Griffith-filmien sankaritar Lilian Gish.

Norma Shearer

Miesten uusi ihanne Laureen Bacall.

Sitä mieltä on ainakin tunnettu ruotsalainen elokuva-arvostelija Barbro Alving, joka vähän väliä puheissaan ja kirjoituksissaan reagoi filmin yksipuolista naiskäsitystä vastaan.

Nainen voi olla kuinka kelvollinen tahansa, hoitaa maataloutta, johtaa liikettä, mutta niin pian kuin hän rakastuu mieheen menettää hän heti kaiken ymmärryksensä. Eivätkö ne kukot, jotka tuottavat filmejä, sanoo Barbro Alving, ymmärrä, että eroottinen ja älyperäinen antautuminen ovat kaksi eri asiaa. Nainen voi rakastaa miestään hulluuteen saakka ja siitä huolimatta hän kykenee ymmärtämään kaikki taloutensa vaatimat seikat; eikä hääyö sumenna naisen ymmärrystä niin täysin, ettei hän seuraavana päivänä käsittäisi kirjanpitoa, jos hän kerran on tehnyt sen aikaisemminkin.

Ihmettelenpä mitä Barbro Alving sanoisi suomalaisesta elokuvasta? Ainakin voivat filmiherramme kiittää onneaan, ettei hän ole siitä mitään sanonut. Sillä muussa tapauksessa saisivat heidän kukkokompleksinsa varmasti vakavan, vaikka kyllä hyvin terveellisen kolahduksen.

On sanottu, että kaikki maailmankirjallisuuden kuolemattomat naishahmot ovat miesten runoilemia, ja että kukaan nainen ei ole luonut mieskuvausta, joka olisi elänyt kautta aikojen. Väite ei pitäne täysin paikkaansa, mutta se on varmaa, että filminvalmistajien, jätän tässä lukuunottamatta filmatut romaanit, käsitys naisesta on luvalla sanoen yksinkertainen, etten sanoisi typerä.

Ajatelkaapa vain kuinka nainen kuvataan esimerkiksi suomalaisessa elokuvassa. »Valkoisissa ruusuissa» hän päästää valloilleen kokonaisen kyyneleiden Imatran ja tekee syntiä samassa suhteessa. Mies saa olla varas, tehdä sanalla sanoen mitä pahaa tahansa, mutta hän selviää poikkeuksetta oikealle tielle, ansaitsee rahaa, kohoaa alennuksestaan ja saa kaiken menneen anteeksi filmin loppukohtauksessa. Mutta, että langennut tyttöparka myöskin voisi purra hampaansa yhteen, ottaa lujan otteen, kunniallisesti huolehtia itsestään ja aviottomasta lapsestaan ja yleensä päästä eteenpäin elämässä, se on jotakin, jota meidän filmiherramme ehdottomasti kieltäytyvät käsittämästä. Jollei miehenroikale huo-

Jatk. siv. 16.

TORPAN TYTÖSTÄ TULI ..... Jatk. siv. 7.

kaan ja korkeimman omakätisesti kiinnitti sen diivan ranteeseen. Joku läsnäolijoista on muistelmissaan maininnut, että »molemmat suuret tunsivat itsensä voittajiksi».

Näitten tapahtumien, — »portinavaajattaren» ja maailmankuulun »satakielen» — välille, mahtuu loputon, miltei uskomaton tarina intensiivisestä työstä, uskosta, rohkeudesta ja onnesta. Pohjana kaikelle olivat tietenkin Kristina Nilssonin ainutlaatuiset, Luojan suomat, lahjat. — Kuinka uskomattoman alkuperäisistä oloista tämä »onnensuosikki» olikaan, sitä todistavat parhaiten hänen omat sanansa. — Kun muuan kansakoulunopettaja kysyi häneltä, (10-vuotiaana), hänen syntymäpäiväänsä, ei hän tiennyt edes sitäkään. Hän vastasi vain: Hän råugen va mogen» (kun ruis oli kypsä). — Virallisesti löysi Kristina Nilssonin ensimmäiseksi muuan opettaja, joka eräissä kirjamarkkinoissa kuuli Stinan laulavan. Hänen hopeankirkas äänensä oli jo silloin poikkeuksellisen hurmaava soinniltaan. Musikaalinen perintö oli varmasti tullut isän puolelta, joka nuoruudessaan oli jumaloinut kanttoreita ja halunnut itse tulla kirkkoon esilaulajaksi, mutta siihen hänellä ei ollut varoja eikä mahdollisuuksia. Stinan oma kotikin oli mahdollisimman köyhä, sisarusparvi suuri, ja kun maakartanon inspehtori tarvitsi tuvan eräälle rengeistään, häädettiin perhe maantielle. Kun äiti itki tapahtumaa, lohdutti Stina häntä, sanoen ostavansa takaisin Snuggen talon tultuaan suureksi. Sanansa hän piti myöskin. Ja maailmankuuluksi tultuaan ei hän koskaan hävennyt syntymäkotiaan, asia, joka monella muulla tässä »matoisessa maailmassa» varmaan kolkuttelee omaatuntoa!

Stina alkoi »taiteilijauransa» 10-vuotiaana. Hän esiintyi markkinoilla ja väenkokouksissa. Eräällä hänen tovereistaan oli posetiivi. Stina lauloi, soitti viulua ja posetiivia pyöritettiin. Siinä olikin esiintymistä aivan tarpeeksi — tulevalle kreivitär de Casa-Mirandalle.

Stina oli kerta kaikkiaan päättänyt tulla laulajattareksi. Hänen ensimmäinen mesenaattinsa oli tuomari Tornérhjelm. Myöhemmin hänet lähetettiin Göteborgiin kauppias Rudolf Kochin perheeseen. Siellä alkoivat hänen musiikkiopintonsa perusteellisesti. Tyttönen kehittyi uskomattoman nopeasti ja 16-vuotiaana, siis v. 1859, siirtyi hän Tukholmaan säveltäjä Franz Bernwaldin oppilaaksi. Monipuolisuus Kristina Nilssonin lahjoissa herätti heti huomiota. Ei vain musiikki, vaan myöskin vieraat kielet olivat hänelle leikkiä. — Hänen ensimmäinen konserttinsa, joka oli Tukholmassa v. 1860, ei kuitenkaan tullut hänelle vielä ratkaisevaksi menestykseksi. Hänen mesenaattinsa Tornérhjelm, sanoisinko kaukonäkijänä, oli kuitenkin toista mieltä asiasta. Hänestä nuori Kristina oli ilmiö ja hän lähetti tytön opiskelemaan Pariisiin — Siellä nti Nilssonin ensimmäinen opettaja, Maistro Wartel näki hänessä heti tulevan tähden. — Ei kestänyt kauan, ennenkuin Kristina jo kokeili Theatre Lyriquessä. Hänen äänestään kirjoitti parisilaisarvostelu m.m. seuraavaa: »Ääni on harvinaisen pehmyt ja taipuisa sopraano, tarpeentullen myös voimakas ja täyteläinen. Äänen suuri vivahdusrikkaus herättää huomiota, ja se voi paisua hienoimmasta pianissimosta täydellisimpään fortissimoon». Vähitellen arvostelu Pariisissa ylitti kaikki superlatiivit ja Kristina Nilssonista tuli Ranskan pääkaupungin suuri suosikki, miltei epäjumalatar, jos

niin uskaltaa sanoa. Runouskin otettiin useasti arvosteluissa avuksi.

Puolueeton tarkkailija kertoo laulajattaren ulkonäöstä Pariisin oleskelun alkuaikoina seuraavaa: »Hän oli pitkä, hieman laiha, vaatimattomasti puettu neitonen, jonka olemus säteili ihmeellistä kauneutta. Hänen hiuksensa olivat vaaleat, nenänsä kaunis. Hampaat lumivalkoiset ja huulensa hymyilevät. Silmät olivat sinistä terästä. Koko tyyppi uhoi Pohjolan suloa ja hurmaa». — Ehkei Kristina Nilssonista olisi koskaan tullutkaan niin armoitettua oopperataiteilijatarta, ellei hän samalla olisi ollut niin suurenmoinen näyttelijätär. Sanottiin, että vain hän osasi itkeä, tuntea tuskaa ja riemua näyttämöllä. Hänen ensimmäinen suuri voittonsa oli Opfelia Thomas'in oopperassa »Hamlet». Seuraava, ehken vieläkin hurmaavampi suoritus oli Margaretha Gounod'in »Faustissa». Kesti kymmeniä vuosia ennenkuin Aino Acktemme hurmasi yhtä suuresti Pariisin yleisön samassa tehtävässä.

Näinä aikoina oli Kristina Nilssonin tähti noussut korkeimmilleen. Vuodesta 1870 vieraili hän ainoastaan suurnäyttämöillä Euroopassa ja Amerikassa. Hän sai esim. Lontoossa 3600 kruunua illassa. Amerikka maksoi tuhlaten hänelle 1500 dollaria esiintymisestä. Sopimus oli sielläkin 100:sta esiintymisestä. Hänen voittokulkunsa U.S.A:ssa oli ainutlaatuinen. Vuonna 1873 ylitti Kristina Nilsson-kuume vielä Amerikankin hänen ollessaan esiintymismatkalla Venäjällä. Jäähyväisnäytännössään Moskovassa sai hän 173 kukkaseppelettä, 6 kukkakoria, 16 jättiläisvihkoa ja noin 1700 pienempää kukkalähetystä. Nuoret aatelismiehet vetivät hänen vaunujaan. Ratsastavat soihdunkantajat valaisivat tietä oopperasta hotelliin. Tsaari nimitti hänet kamarilaulajattareksi. Wienissä Hänen keisarillinen korkeutensa kutsutti hänet itävaltalaiseksi hovilaulajattareksi. Minne hän tulikaan, satoi hänen jalkojensa juureen jalokiviä ja kallisarvoisia lahjoja. Kaiken ihmeeksi oli hän kotimaassaan paljon vähemmän pidetty. Tämä johtui ehken siitä, että hänen ensimmäistä puolisoaan, ranskalaista pankkiiri Rouzaud'ia ei Ruotsissa ollenkaan siedetty. Matkavaikeudet siihen aikaan olivat myös tavattomat ja Ruotsi jäi jotenkin syrjään taiteilijattaren matkoista. Myöskin Kristina Nilssonia 20 vuotta vanhempi Jenny Lind oli isänmaansa täydellinen epäjumala. Ehkäpä tämäkin, alinomainen vertailu heidän välillään vieroitti diivaa kotimaastaan, jota hän kuitenkin rakasti yli kaiken. Sitäpaitsi tulkoon tässä aivan lyhyesti kerrotuksi myös Kristina Nilssonnimeä kantava Tukholman-onnettomuus, joka varmaan myös osaltaan oli tekijänä taiteilijattaren epäsuosioon Ruotsissa. Laulajatar esiintyi eräänä kauniina kesäiltana Tukholman yleisölle laulaen Grand-Hotellin parvekkeelta. Kansa täytti kadut ja tienoot. Yleisö oli innoissaan. Konsertin loputtua tapahtui onnettomuus. Joukko humalaisia läkkiseppiä tunkeutui täpötäyteen ahdetulle aukealle ja tallasi erään vanhan miehen maahan. Tämän kuolinhuudot aiheuttivat pakokauhun, jokainen yritti pelastautua loitommalle. Tässä »paniikissa» 12 ihmistä sai surmansa ja 40 vahingoittui. Niin syytön kuin taiteilijatar tähän olikin, joutui hän tämän tapauksen jälkeen yhä enemmän loittonemaan kotimaastaan. — 1882 kuoli hänen ranskalainen pankkiirimiehensä. 44-vuotiaana Kristina Nilsson solmi toisen avioliiton kuuluisan espanjalaisen kreivi de Casa-Mirandan kanssa. Puolison rikkaudet olivat äärettömät. Asuinpaikkoina olivat vuoroin Espanja, Etelä-Ranska ja Englanti.

Jatk. siv. 21.

Viola:

On kulunut kuukausia siitä päivästä, joka oli läpiviiltävän kolea ja myrskyinen. Yhä kuljen Helsingin katuja ratkaisematon ajatus mielessäni. Mikä on tämä suuri kaupunki, jossa tunnen vaeltavani vieraana?

Sanovat, että se on Helsinki. Hoo niinkuin Heikki, ee — ällä — — sinki. Niinkuin jo koulussa opetettiin. Helsinki, Suomen pääkaupunki. Sivistyskeskus. Helsinki, josta ennen laulettiin: »— — siellä Heli-heli-heli-heli-Helsingissä... on kaikki mukavaa» Helsinki, jossa nykyisin on jos mahdollista, kaikkein puristavin tilanahtaus ja jonne kuitenkin mistään suluista piittaamatta tulvii ja taas tulvii uusia ihmisiä onneaan etsimään.

Mikä heitä tänne vetää? Löytävätkö he sen, mitä ovat tulleet hakemaan? Mitä minäkin täällä teen?

Tänään eivät nämä suuret talot tunnu mitenkään epäystävällisiltä. Ne näyttävät vanhoilta ja viisailta. On kuin ne sanoisivat: tarkastele meitä uudelleen, tutustu meihin, katso, aurinko paistaa meidänkin yllemme. Katsele katujamme. Siellä jyristävät raitiovaunut ja kuorma-autot. Siellä mennä suhisevat bussit, vuokra-autot, loistovaunut. Juoksupojat laskettelevat huolettoman näköisinä pyörillään. Ihmisillä on kiirettä ja touhua. Heidän elämäntahtinsa vie heitä huimaa vauhtia mukanaan.

Näin ne puhelevat nämä vanhat talot kiirehtiessäni työhöni tänä aamuna. Astelen innokkaana portaat ylös. Tiedän odottavani jotain tältä päivältä. Tunnen, että tänään tapahtuu jotain.

Olin aivistanut oikein. Tänään tapahtui jotain. Ei vielä päivällä, mutta illalla. Ja se alkoi silloin, kun Piru pysähtyi taakseni ja kuiskasi korvaani muutaman sanan.

Se oli naamiaisissa, taiteilija-naamiaisissa Konservatoriossa. Kuinka kummassa lienen sinne joutunutkin. Muutamat nuoret taiteilijaystäväni olivat houkutelleet. Olin nauranut ja sanonut kyllä tulevani — hakemaan sieltäkin sitä, mitä kuukausien etsinnästä huolimatta en ollut löytänyt teattereista, konserteista, kokouksista, kulttuuritilaisuuksista.

Alku oli loistavan lupaava. Heti ovella olin joutunut lihavan humaltuneen minkälienee pashan kosteiden käsien vangitsemaksi. Muutamalla lempeällä pilkkasanalla pääsin sentään irti ja pasha huomasi katsoneensa väärää sinipiikaa silmiin. Olin vapaa taas. Vapaa — todella, seuralaiseni näkyivät jo jättäneen minut, he olivat

Jatk. siv. 17.

L. Orró

TÄHTIVOIMIEN VAIKUTUS IHMISLAPSIIN

Siirrymme nyt Zodiakin henkisimpiin merkkeihin Kauriiseen, Vesimieheen ja kaloihin. Oinas, joka on ensimäinen Zodiakissa, on tulvillaan ulkonaista aurinkoelämää (aurinkoa ylennyksessään). Se vaikuttaa siinä merkissä syntyneeseen myös voimakkaan ulkonaisen elämän tavoittelun, tehden ihmisen vähemmän vastaanottavaiseksi henkisille vaikutteille.

Samoin nämä kolme viimeistä merkkiä, joissa ulkonainen elinvoima on heikoimmillaan, erikoisesti vesimiehessä, (aurinko häviössään), vaikuttaa niissä merkeissä syntyneisiin usein kalvavan kaipauksen lähestymään elämän korkeampia arvoja ja tutkimaan hengen syvyyksiä. Näissä merkeissä syntyy hengen jättiläisiä, niitä ihmisiä, jotka eivät ole tulleet tänne vain eläkseen ainoastaan leivästä, vaan jotka ovat jo aikaisemmissa elämissään antaneet itsensä Hengen palvelukseen. Nämä ihmiset ottavat vastaan Saturnus planetan, joka vaikuttaa erikoisesti Kauriissa ja Vesimiehessä, aiheuttamat kärsimykset kiitollisina, tietäen, että Elämä tahtoo auttaa heitä nopeammin vapautumaan oman alemman luontonsa vaikeuksista ja vioista, vapautuakseen pikemmin siihen työhön, johon meidät kaikki on kutsuttu: työhön todellisen ihmisyyden ilmenemiseen elämässämme.

Näissä merkeissä vastaa kauris enemmän tahto-elämää. **Kauris** alkaa 22 p. joulukuuta ja kestää 20 p. tammikuuta. Tavallisissa ihmisissä se innoittaa voimakkaaseen yritteliäisyyteen, kiipeämään ylös kukkuloille, mutta myös usein putoamaan. Mutta kauris-ihminen ei anna vastoinkäymisten lannistaa itseään. Se alkaa yrityksensä jälleen.

Tämän merkin hallitsija Saturnus tuo usein kipeää tuskaa elämään. Se parantaa meitä katkeran karvaiden lääkkeiden avulla. Se synnyttää itsetutkistelua, mutta se saa myös ihmisen liiaksi uppoutumaan omaan itseensä, saaden aikaan raskasmielisyyttä ja mielenmasennusta. He ovat hyvin työteliäitä ja oppivaisia, syviä ajattelijoita ja hyvämuistisia. Kykenevät hillitsemään itsensä, ovat uskollisia ystäviä, mutta eivät unohda loukkauksia. Näkevät usein kaiken synkin värein.

Kivet: Onyks ja mustat helmet, värit tummia, musta, tumman harmaa, tumman ruskea. Heikko kohta polvet.

Vesimies alkaa 20 p. tammikuuta ja kestää 19 p. helmikuuta. Vesimiehen merkissä syntynyt on enempi älyihminen. Ajattelu, monesti juuri filosofinen ajattelu, on tässä merkissä syntyneelle ominaista. Aurinko on tässä merkissä häviössään, joten syntynyt on usein elinvoimiltaan heikko, mutta silti sitkeä. Uranuksen, joka on tämän merkin hallitsija yhdessä Saturnuksen kanssa, värähtelyt ovat siksi korkeita, että vain jotkut harvat nykyisistä ihmisistä kykenevät ottamaan vastaan sen värähtelyjä. Se on korkeamman järjen planeetta, antaen mahdollisuuksia tutkimaan yliaistillisia asioita korkeamman järjen valossa. Auttaa käsittämään elämän todellista tarkoitusta. Se antaa myös mahdollisuuksia keksijöille ja neroille. Se synnyttää myös kauneuden kaipuuta ja antaa mahdollisuuksia luoda kauneutta ympärilleen. Värit violetti ja tumman sininen, heikkoja kohtia sääret ja nilkat.

Kalojen merkki alkaa 19 p. helmikuuta ja kestää 21 p. maaliskuuta. Kaloja hallitsee Neptunus ja toiseksi Jupiter. Tässä merkissä syntyy ihmisiä, joilla tunne on etualalla. Nämä ihmiset ovat ystävällisiä ja uhrautuvia, rakastavaisia, vilpittömiä ja uskollisia, mutta heiltä puuttuu itseluottamusta ja tahdonvoimaa.

Neptunuksen värähtelyt ovat kaikkein korkeimman rakkauden värähtelyjä, joita ihminen nykyisellä asteella kykenee harvoin ottamaan vastaan. Siksi kääntyvät nämä värähtelyt useimmiten päinvastaisiksi syösten hallittavansa hekuman kuiluihin. Tämän merkin ihminen, jonka järki ei hallitse tunnetta, uppoutuu tunteissaan kiihkeään tunnepyörteeseen, aistillisuuteen, juoppouteen y.m. paheisiin. Tässä merkissä voi syntyä neroja, mutta myös rikollisia ja mielenvikaisia.

Tähdet eivät pakoita. Ihmisen olisi määrä nousta hallitsemaan tähtivoimia.

Heikkoja kohtia ovat jalkaterät. Värit kaikki sateenkaarenvärit, kivet topaasi ja monet muut säteilevät kivet.

mätänevät jätteet kätkee maa poveensa. Sellaista on elämä. Kiertokulkua.

Reippaasti tarttuu vanhus luutaan, heittää sen tynnörinsä kannelle ja alkaa työntää rattaita edelleen. Hän tuntee, että lähdön hetki on vielä kaukana.

— Oo madame, teidän liikkeenne on vielä auki, vaikka on lakko.

— Niin on, monsieur. Kukapa meillä lakkoilisi? Itse me teemme työn ja itse omistamme liikkeen.

— Se on totta, madame.

— Mutta, monsieur, tehän olette myöskin työssä, vaikka on lakko.

— Niinpä kyllä, madame, eihän lakko oikeastaan kuulu minulle. Se on vain nuorille. Minä olen tyytyväinen palkkaani ja elämääni. Kohta saan eläkkeen. Minulla on pieni koti, vanha vaimo. Lapset ovat maailmalla. He lakkoilkoot, jos tahtovat. Minä olen suorittanut osani ja tullut toimeen ilman lakkoa. Tullenen vastakin.

Vanhus kohauttaa olkapäitään ja tirkistelee tyytyväisenä vihanneskauppiaan rouvaa, joka hymyilee kunnioittavasti vanhukselle.

Saapui siihen kauppiaskin, päässään pieni, musta patalakki, toinen sivu vedetty hiukan harmaantuville ohimoille. Yllään on hänellä vaimonsa kutoma, harmaa pusero. He tervehtivät kohteliaasti kadunlakaisijan kanssa.

— Eipä ole näkynyt ketään ostajia tänä aamuna. Luulevat varmaan puodin olevan kiinni. Mitäpä, monsieur, jos menisimme Montylle juomaan lasin viiniä?

— Kiitos, monsieur, olette kovin hyvä. Ainahan viini virkistää.

Viinikaupassa on tavallinen asiakaspiiri. Keskustelu on vilkkaimmillaan.

— Monsieur, hyvää päivää! — Viinikauppias ojentaa kätensä molemmille naapureilleen. Tervehditään kädestä kaikkia muitakin. Yleinen puheensorina koskettelee lakkoa. Ollaan hyvin myötämielisiä. Toivotaan lakon onnistuvan. Kukaan ei kuitenkaan arvele sen itseään koskevan.

Saapuvilla olevista on monsieur postinkantaja ainoa, joka on lakossa. On hänkin sentään kantanut aamupostin. On paljon hyviä ystäviä, joita ei voi jättää ilman postia. Mutta, kun on saanut määräyksen ruveta lakkoon, niin täytyy totella. Sielläkin on ystäviä. Palkka on hyvä ja hän on tyytyväinen. Mutta määräys on määräys.

— Jos lakosta ei hyödy, niin miksi lakkoilla? Voi menettää virkansa. Monsieurilläkin on vaimo ja lapset.

— Oo, monsieur Monty, eihän toki. Lakossa on oltava. Koko maailman tulee tietää, että Ranskan kansa on valveilla.

— Niin varmaan. Lakossa on oltava.

Monsieur Monty täyttää lasit uudelleen. Madame Montykin saapuu ja auttaa miestään, etsii uusia pulloja ja täyttää laseja. Uusia asiakkaita saapuu. Kadunlakaisija ja vihanneskauppiaskin ovat saaneet lasinsa. He kumartavat toisilleen kohteliaasti ja toivottavat hyvää vointia.

— Mutta monsieur kadunlakaisija, ettekö ole saanut määräystä lakkoon? Teillähän on kaupungin toimi.

Kaikki hiljenevät ja kääntyvät tarkkaamaan vanhusta.

Ristiriitaiset ajatukset kiertelevät vanhuksen aivoissa. Lasia pitelevä käsi vapisee. Silmät sirrallaan hän katselee toisesta toiseen. Hän tyhjentää lasinsa pohjaan, pyyhkii suutaan käsiselällä ja vastaa reippaasti.

Jatk. siv. 12.

SUULLA SUUREMMALLA

TET:

Älkää yleensä paneutuko alttiiksi epäystävällisyyksille, jos voitte välttää sitä.

ELSA HEPORAUTA: (Elämän kaarisilta.)

Korkea-arvokkuus seurustelussa — älyn ja huumorintajun puutetta.

Yleisen hädän aiheuttama joukkosuggestio taivuttaa itsekkäimmänkin lähimmäisenrakkauteen. Vaaraohimerkin kajahdettua on hän tosin jälleen vetänyt ylleen entisen karvaisen kaapunsa.

"Taiteilijoita on olemassa monella muulla alalla kuin nimettyjen taidelajien. Ihmismielen johdattaminen epätoivon pimeästä tyrmästä aurinkoiselle kunnaalle, tietämättömyydestä tietoon, haluttomudesta työtehoon, oman alan suuriin saavutuksiin, vähäosaisten johtaminen kurjuudesta hyvinvointiin — kaikilla työsaroilla saavat enimmäin aikaan taiteellisen näkemyksen omaavat käytännön ihmiset.

Jumala luo jokaista aikakautta suurempaa totuutta vastaanottamaan. Ihmisen on yhä uudelleen opittava vastenmielinen läksynsä: järkytysten raatelemat ajat ovat uusien aikakausien vihkimysten valmistajia.

Viestiksi valitusta näemme vain ladun lumessa, julistaja avaa kinoksia sähköisen lumiauran tavoin.

MINNA CANTH:

Olojen uudistusten täytyy käydä käsi kädessä ihmisten sydänten uudistusten kanssa. Pelto ei kasva viljaa, ellei siihen kylvetä hyviä siemenjyviä. Mutta siemenjyvätkään eivät voi itää, ellei niitä sopivaan peltoon kylvetä. Molemmista on huolta pidettävä.

Naisen työala tulevaisuudessa on laaja, hänen tehtävänsä tärkeä. Mitä vuosisadat, vuosituhannet ovat rikkoneet ja laiminlyöneet, se kaikki tulee hänen korjata ja parantaa.

Pieni annos

elämää koeputkessa

Lyijynraskas ankeus lojuu suurkaupungin kaduilla. Se yrittää vetää lonkeroihinsa ohikulkijoita. Loistoravintolan ovea kohti käy virran nielu. Joudun muitten muassa sen pyörteeseen paetessani kadun ahdistavaa ankeutta. Kristallien loisteessa alkaa olemassaolo saada uudelleen värejä. Sytytän »Shesterfieldin», jonka ystävälliset ajatukset ovat toimittaneet lähtemään kaukaa takaa vaarallisten vetten ja alan tarkata ympäristöäkin.

Viereistä pöytää asuttaa nuoruus. Tyttö tuore kuin juhannuskukka. Puku nuoruuden värinen, ihanaa karstattua villaa. Varmaankin tullut »meren alitse» suoraan Nordiska Companiet'sta. Silmäripsiä lienee tehostettu. No, miksipäs ei saisi parannella Luojan töitä. Suu on kuin kutsukortti. Eikö nuorta neitiä ole opetettu säästämään? Poika 17—18 vuotias vanhus, jonka kalpeat, elämään kylläänтyneet kasvot, puhuvat kokemuksista rikkaasta menneisyydestä.

Juhannuskukka puhkeaa puhumaan.

— Tuletko meille illalla? Mutsi ja fatsi ovat matkalla. Ja elämä on niin samperin tylsää. Kirjoitin eilen jommassa reippaan nollan. Mutta oli maikkakin tylsyyksien tylsyys. Tehtävät oli laadittu kuin ylioppilaskirjoituksia varten vaikka olemme kunniallisia seitsemäsluokkalaisia. Täytyy unohtaa vaikeuksien Ararat. Tulethan mukaan? Olisi kivaa »jännätä» kanssasi. Olemmehan tunteneet toisemme jo lähes vuosisadan.

— En tiedä. Ylihuomenna on ruotsin skrivat ja perjantaina venäjän kirjoitus. Seuraavalla viikolla saksa ja alja. Täytyisi keskittyä.

— Hiiteen koko roska. Olemme kertakaikkiaan päättäneet antaa palttua elämän arkipäivälle. Ja muutama nelonen sinne tai tänne ei paljoa merkitse. Ja voihan tämän luokan suorittaa vaikka ensi vuonna.

— No tapaamme sitten illalla. Ehkä railakkaat hipat selvittävät aivoja.

— Kivaa. Ota pullo mukaasi. Näkemiin.

Muutan murheella nimeä Juhannuskukalle. Nuoriso purjehtii kaikesta päättäen täysin purjein vaaravyöhykkeellä. Tämä oli suuresti laimennettua elämännälkää, johon on tilaisuudessa tutustumaan monissa loistoravintoloissa, joissa suuri määrä nuorisoa tapaa iltapäivisin.

Kuka on se nero, joka keksii terveen suuntautumisen nuorisollemme. Kuka johtaa juhannuskukat ja heidän kalpeat ritarinsa pois alkoholihöyryjen huumeesta, ulos raittiiseen elämään, jossa ikävien muistojen aaveet eivät ole vaanimassa nuoruuden kirkkaita aikoja.

Tässä tarvitaan paljon työtä ja uurastusta. Ja ennenkaikkea paljon rakkautta, mutta pois »tätimäisyys», joka karkoittaa nuorison tuntemattomille ja vaarallisille teille. — Ja tilalle uusia mielenkiintoisia huvittelumuotoja, jotka ovat vähemmän ravintoloitten pilaantuneen ilmapiirin kyllästämiä.

Edmond.

MADAME! MONSIEUR! .... Jatk. siv. 11.

— Eipä niinkään, monsieur. Ovat unohtaneet vanhuksen. Onnekseni.

Vanhus tirkistää hiukan epävarmana miehestä mieheen. Uskovatkohan? Vai rupeavatko kyselemään? hän katsoo pyytävästi postinkantajaan joka kääntää katseensa toisaalle.

Samassa kuuluu tykinlaukaus. Kello on 12.

Pelastus, ajattelee vanhus.

Kaikki tyhjentävät lasinsa, kättelevät toisiaan, toivottavat hyvää päivää ja poistuvat koteihinsa parin tunnin lounaslevolle, toisten mennessä ravintoloihin lounastamaan. Monsieur Monty nauttii ateriansa puodin takana olevassa keittiössä.

Vanha kadunlakasija asettaa luutansa rattailleen ja kiiteltyään vihanneskauppiasta moneen kertaan, astelee hiljaisena kotiin päin. Kotiportille jättää hän rattaat ja astuu hiukan viivytellen pihaan. Pyhäinen tunne valtaa hänet. Hän pysähtyy.

Tämä on koti. Tuolla kasvavat herneet jo korkeina ja arttisokat vahvistuvat päivä päivältä. Kunpa saisi aurinko valtoimenaan paistaa. Hän tirkistää taivaalle, sillä aurinko on taasen kätkeytynyt pilveen.

Keittiöstä kuuluu astioiden helinää. Avoimesta ikkunasta tulvahtaa pihalle sipulin, sellerin ja öljyn ihana tuoksu.

— Mitä sinulla nyt on tarjottavana, Marie? huudahtaa vanhus ja rientää suutelemaan vaimonsa kuihtunutta poskea yhtä hellästi kuin nuoruuden päivinä.

— Ah risottoa. Sinä olet hyvä vaimo, Marie. Sinä tiedät mikä on hyvä miehelle, joka palaa työstä kotia.

Iloisena hän kiiruhtaa kylpyhuoneeseen peseytymään.

Tyytyväisinä he asettuvat kirjavapeitteisen ruokapöydän ääreen. Kaikessa vaatimattomuudessa se on katettu kahdelle hengelle. Ainoana koristeena on pieni maljakko mimosan oksineen. Kadunlakasija hakee esille viinipullon, josta kaataa kumpaisenkin lasiin. Madame Marie kantaa esiin suuren, höyryävän kulhon risottoa.

Kadunlakaisija käy kuitenkin vakavaksi, melkein juhlalliseksi.

— Marie, sinähän tiedät, että en ole saanut lakkomääräystä. En ole saanut sitä. Olen ollut työssä. Monsieur postinkantaja on lakossa, puolittain. Hän on hyvä mies eikä hänkään muista tuoneensa määräystä minulle. Pääsen kohta eläkkeelle enkä enää voi ruveta lakkoon. Lakkolaiset voivat hävitä. Kuinka sitten tulisimme toimeen?

Madame hymyilee.

— Mitään lakkomääräystä ei ole tullut tähän taloon. Senhän minä tiedän.

Hän nostaa miehensä lautaselle suuren kasan tuoksuvaa risottoa. Molemmat taittavat leipää ja käyvät syömään hyvällä omallatunnolla.

— Katsos, Marie, meidän on hyvä olla. Vuodet ovat kuluneet hyvin. Herramme tietää, että me olemme aikamme ahertaneet. Sunnuntaina menemme kirkkoon ja sytytämme kynttilän Pyhälle Neitsyelle. Minulla on sitäpaitsi asiaa paterille. Tunnustus. Ei saa peittää vikojaan, sillä Herramme näkee ne kuitenkin.

Harras tunnelma valtaa vanhukset. Vaatimattoman ateriansa päätettyään he ristivät kätensä ja kiittävät kaiken hyvän antajaa.

Taasen aurinko pilkistää huminoivien puiden läpi pieneen majaan, missä kaksi vanhusta lepää päiväuntaan.

Vera Tiura.

NIILO RAUTAVALA:

Kaksi esikoiskokoelmaa

Elisabet Laurila:

AURINKONIITTY

Runoja (Tammi)

Viime syksynä sai lyriikkamme lisän Elisabet Laurilan esikoisrunokokoelmasta »Aurinkoniitty». Jo saman tekijän aikaisemmin ilmestynyt lapsinovelli »Johanna» antoi aavistuksen herkästä ja hienovaraisesta kynänkäyttäjästä. Tätä »aavistusta» varmistutti Laurilan runoilijan ääni »Aurinkoniitysssä». Kokoelma, joka käsittää pelkästään vapaamittaisia runoja, on täynnä raikasta nuorekkuutta ja tyttömäisen viehättävää hartautta ja veikistelyä. Elisabet Laurila on omintakeinen kauneuden etsijä, mutta hänen kynäänsä ohjaa samalla kehittynyt taiteellinen maku.

— — — —

»Uneksin kesästä, joka on pyhä maa.
Uneksin teistä, jotka ovat valkoista
hiekkaa,
harjuista, joissa kohisee tuuli,
puroista,
joissa soi kevään laulava riemu.»
(Me.)

Hiukan realistisuuteen vivahtavaa ehkä hänen näkemänsä »Maalaistanssiaiset»

»Sinun kätesi on vyötäisilläni.
Ruskea, kehittymätön nuorukaiskäsi
malaistyylisen puvun kirjavaa
kretonkia vasten.

— — — —

Joku hihkaisee ihastuksesta. —

Salomökin tytär tanssii ensimmäistä
valssiaan,
hänellä on valkoinen rippipuku
ja kyläsuutarin tekemät kengät.

— — — —

Jokainen rivi Laurilaa on rivi raikasta ja nuorekasta maalaiskesää ja eloa. Niissä kuvastuu nuoren sielun eroottiset ailahdukset ja lyyrilliset tunnelmat. Puhuvin lienee runo »Seitsentoistavuotias»

— — — —

En tahdo ajatella alakuloisuutta,
olen rakastunut!
Poika, jolla on leveälahkeiset housut
ja joka kiroaa liian usein,
hän se on!»

Laurilan kokoelma on raikas ja luonnollinen kuin seitsentoistavuotias maalaistyttö. On mielenkiintoista seurata hänen kehitystään.

Kullervo Rainio:

NURKKAPÖYDÄSSÄ

Runoja (Gummerus)

Viime joulukirjallisuuden tulvassa tuli Gummeruksen kustantamana kirjamarkkinoille runokokoelma, joka omalaatuisuudellaan herätti kirjallisuuden ystävien piirissä ansaittua huomiota. Jo nimikin — »Nurkkapöydässä» — on epätavallinen runoutemme usein liiankin sentimentaalisiin ja tunteellisiin kokoelmiin verraten. Tämän »Nurkkapöydän» sisältö oli odotettua erikoislaatuisempi. Jokaisella rivillään se selvästi eroittuu muista omalla persoonallisella panoksellaan. Jyväskyläläinen Rainio on lähtenyt kulkemaan omaa tietänsä.

Esikoiskokoelmaksi »Nurkkapöydässä»on arvostelijoilta saanut kautta maan harvinaisen suopean vastaanoton. Lukijoiden puoleisesta vastaanotosta ei voida sanoa mitään, mutta olettaa sopii, että kirja on ainakin suppeammassa piirissä — runouden ystävien piirissä — otettu ihastuksella vastaan.

Kullervo Rainio edustaa hyvin vahvasti älyllistä surrealistista runoutta. Lisäksi suurin osa hänen kokoelmansa runoista on kirpeän satiirista — harvinaisuus meidän runoilijoissamme. Osan kokoelmassa muodostaakin sikermä »Puheita Pirun parissa», missä omalaatuisella tavalla tulee esille Rainion hiukan poikamainen satiirisuus ja ilkikurinen suhtautumisensa »nurkkapöydästään» Piru-vanhukseen, kuten hän sitten jäähyväisissään sanoo ystävälleen:

»Tänään minä sanoin Pirulle,
että hänen olisi hankittava uusi asunto,
sillä olin kyllästynyt katselemaan
hänen ilkkuvia silmiään
ja myrkyllistä suutaan
ja kuulemaan hänen venyttelevää,
rutikuivaa puhettaan, . . .»

Edelleen muuttamia otteita:

»Punssilasit tanssivat hottia,
Kangerteleva sana putosi pöydän alle
ja naisten nauru oli viinintahmea.»
(Sodan jälkeen.)

»Olen saanut nurkkapöydän
Elämän ravintolasta
ja virnuilemasta
tuon tuosta itseni löydän.

— — —

Ei aavista,
mitä saavista
voi nousta, kun jumalat valavat tinaa!
Tulee Viisaus kuivasti rykien,
tulee Riemu liepeitä nykien
ja Tyhmyys pieksunsa hinaa.
Tulee Nautinto silmät kiillillä . . .
Ilo mistään ei piittaa,
pajupillillä
vain loruja lurittaa.
Sitoo Ylpeys ympärilleen tiukemmin
viittaa . . .

Nurkassa, kohonnein kulmakarvoin
olutsyntiään Hurskaus huokaa ja
kurittaa.
Ja Totisuus, nostaen katsetta harvoin,
tulee, veitsellä syö ja suunsa pyyhkii.

Ja Rakkaus vetisin silmin nyyhkii
ja katsoo kattoon ja laulaa
ja juopuen Surua kaulaa.»
(Nurkkapöydässä.)

Rainion runot ovat karun miehekkäitä, melkein tiivistettyjä. Ja vaikkakin niistä ehkä usean lukijan mielestä puuttuukin sisäinen lämpö ja vaikka niissä ei sanallaankaan tunneta luonnon kauneutta, niin, vaikka niistä puuttuukin juuri ns. väritajunta, on »Nurkkapöydässä»-kokoelma harvinainen lupaus runoudessamme. Se on sodanaikaisen nuorison tilitystä — pohjaltaan kärsimystä, vakavuutta ja hiljentymistä — Elämän kasvojen edessä.

Meiramia

Pääkallonmetsästäjä

jatkaa opintomatkaa Euroopassa.

III:s uni.

I:nen uni: Rauhankyyhkystä vastaanottamassa Uranuksen tiellä.

II:nen uni: Rauhankyyhkynen on pessimisti, mutta vaimo luottaa tyttäriin.

Edellisissä kerrottiin Rauhankyyhkysen saapuneen perheineen Uranuksesta, yli viiden vuoden poissaolon jälkeen, ja kohdanneen stratosfäärin puolimatkan krouvissa suuren vastaanottajien joukon.

Rouva Lemmikki Touhula, joka Nuppineulakerhon edustajana on saapunut stratosfäärilautalle Herrasväki Rauhankyyhkystä vastaanottamaan ehdottelee lähtövalmisteluissa häärivälle Rouva Rauhankyyhkyselle, ettei vielä erottaisi, vaan että jatkettaisiin yhdessä matkaa Tellukselle. Aina herttainen Rouva Rauhankyyhkynen, joka illolla ottaa lähimmäistensä pienet ja suuretkin toivomukset huomioon kannattaa lämpimästi tehtyä ehdotusta, sitäkin suuremmalla syyllä kun ennestään tuntee rouva Touhulan tietorikkaaksi ja henkisesti vireäksi naiseksi, jolta voi kuulla tuoreita ja tosiperäisiä tietoja Telluksen naismaailmasta ja vähän muustakin.

— Tyttöjäkös nämä teidän typykät kaikki ovatkin, virkkaa rouva Touhula kuuden pienen rusettipään pyöriessä siinä äitinsä ympärillä.

— On meillä yksi kaksoispari poikiakin, missä lienevät taas tutkimusmatkoilla. Maassa maan tavalla. Ja kun kaikesta huolimatta olemme, niin omituiselta kuin se tuntuukin, kiintyneet tähän Tellus-parkaan, olemme halunneet järjestää tämän lapsikantammekin juuri näitä Telluksen olosuhteita silmällä pitäen.

— Mutta hyvä Rouva, meillähän on suunnilleen puolet miehiä ja puolet naisia.

— Suunnilleen ehkä, mutta yleinen mielipide tuntuu edelleen olevan, että miessukupuolta p i t ä i s i olla vähempi kuin naisia. Miksis muuten miehiä tämän tästä miljoonittain hävitettäisi.

— Ei se ole ainakaan naisten tahto. Heille se on suuri suru.

— Ei kai sentään varsin suuri. Jos se olisi oikein suuri suru nousisivat he miljoonittain sellaista miesten hävittämistä vastustamaan ja hävittämisvimma olisi silloin varmaan piankin voitettu kanta.

— Vaan mitenkäs ne voisivat kun juuri miehillä on hallussaan ne tekniikan ihmeet.

— K a s v a t t a m a l l a poikansa käyttämään oikein tekniikan ihmeitä. Kasvattamalla käyttämään niitä rakentavan, eikä hävittävän ja murskaavan työn hyväksi.

●

Jokin laiha hujoppi lähestyy nyt Rouva Rauhankyyhkystä. Varmaankin työtön sotakirjeenvaihtaja välähtää ajatuksiini ja oikein olin arvannutkin sillä mies utelee:

— Olisikohan sieltä Uranuksesta mitään tilannetiedoituksia kerrottavana?

— Ei, hyvä herra. Uranuksessa ei ole sodittu miljoonaan vuoteen, joten sen sotauutiset tuskin kaipaavat enään julkisuutta Telluksella. Siellä on kansa jo kauan sitten kehitetty karttamaan kaikenlaisia alkeellisia nautintoja.

Herra Pääkallonmetsästäjä, joka kuuleman mukaan on maansa mainehikkaimpia ja sankarillisimpia pääkallonmetsästäjiä tuntuu seuraavan kaikkia keskusteluja mitä suurimmalla mielenkiinnolla, vaikka harvoin omakohtaisesti sekaantuukaan keskustelun kulkuun. Nyt näyttää kuitenkin jokin asia häntä erikoisesti kiinnostavan ja hän kääntyykin kysymyksin Rouva Rauhankyyhkysen puoleen.

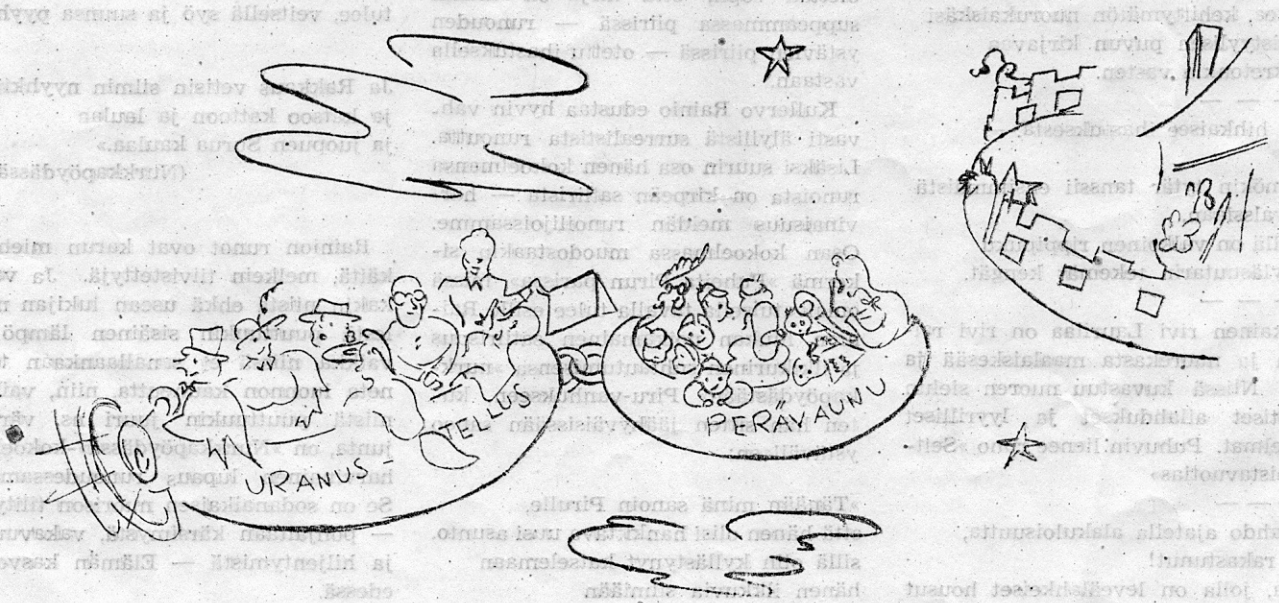

— Mitenkäs siellä Uranuksessa oikea miehinen mies voi osoittaa kuntoaan, jos ei siellä enää laisinkaan harrasteta, eikä anneta arvoa sotaisille uroteoille?

— Oikea miehinen uraani, samoin kuin naisellinenkin uraani voi osoittaa kuntoaan olemalla hyvä, oikeuden- ja vastuuntuntoinen kansalainen ja tekemällä työtä Luojan kunniaksi ja kaikkien uraanien yhteiseksi hyväksi, ilman riitaa, ilman kateutta ja pahan suopaisuutta. Ja kostonhalua, kovasydämisyyttä, säälimättömyyttä ja välinpitämättömyyttä lähimmäistä kohtaan pidetään siellä suurimpina synteinä mitä on olemassa ja sellaisia syntejä harrastavia kaikkein alhaisimmalla kehitystasolla olevina olentoina.

Ja miehen ja naisen merkitys sukupuolisesti erilaisina olentoina ei enää ole sama kuin täällä. Tiede on tehnyt ihmeellisiä keksintöjä ja ero mies- ja naisuraanin välillä on siellä ainoastaan pikkujuttu — — — tavallaan vain romanttinen kysymys.

•

Herra Rauhankyyhkynen istuu nyt ohjaajan paikalle vuorostaan ja kehoittaa lähtijöitäkin nousemaan koneeseen. Ja humahdus vain ja stratosfäärilautta on jäänyt kauas ilmapiiriin.

Hetken kuluttua kaartelee kone Pohjolan valkean pääkaupungin yläpuolella ja laskeutuu sitten kaunein kaarroksin suoraan suurtorille.

Sorella, »presidentiksi lukeva» nuorineiti ja Orvokki Aarto, jotka ovat luvanneet pitää huolta pienistä Rauhankyyhkysistä Helsingissä oloaikana, alkavat johdella heitä puistotätien huomaan leikkimään. Itse Herra Rauhankyyhkynen ja Rouva Rauhankyyhkynen tahtovat ensimmäiseksi antaa kunnioituksensa maan tavoille ja alkavat hartaina ja arvokkaina nousta suuria leveitä portaita ylös.

Rouva Touhula, jolle tuttavat leikillään ovat antaneet lempinimen »jonojen kuningatar» on siepannut uutisen, että Elantoon on juuri saapunut kokonainen laivalastillinen nuppineuloja ja hän häviää kuin salamanteri jonnekin nuppineulajonojen suunnalle. Vuosisadan Naisten sihteeri rouva Tuiske ja Sohvi-Eufrosyyne jäävät torille odottelemaan, samoin herra Pääkallonmetsästäjä ja Teofilus Kössikkä, Laitaperän Kummiseuran puheenjohtaja, joka onkin, kuten aina pääkaupunkiin saapuessaan, erittäin iloisella tuulella. Ja tulkitakseen riemullisia tunteitaan huikkaa hän kuvapatsaallekin, että

— Terve, Aleks!

— Terve, terve, vastaa Aleksanteri lauhkeasti.

Teofilus on hiukan hölmistynyt, sillä ei hän suinkaan odottanut vastausta. Ja vielä enempi hän joutuu ihmetyksiinsä kun majesteetti laskeutuu alas jalustalta ja tulee ystävällisesti tervehtimään saapuneita.

— Kyllästyttää tuo jalustalla oleminen. Se voi olla hienoa ja arvokasta, mutta usein sanomattoman ikävää, voitte uskoa.

Ja seurue istahtaakin sitten rattoisasti ja toverillisesti lähellä olevalle portaikolle juttelemaan.

Teofilus ottaa taskumatin takataskustaan ja laittaa kiertämään. Aleksanteri virkahtaa:

— Tuntuukin niin jäykältä tuolla selässä, mahtaako olla reumatismia.

— Ai, ai, sanoo Teofilus, se on vaikea vika nykyisenä aikana.

Vaan vähin erin häviää siinä Aleksanterin selkäjäykkyys ja, miesten tapaan helposti lähempiä tuttavuuksia solmiva Teofiluskin rohkenee jo esittää, että »liittelit pois majesteetti».

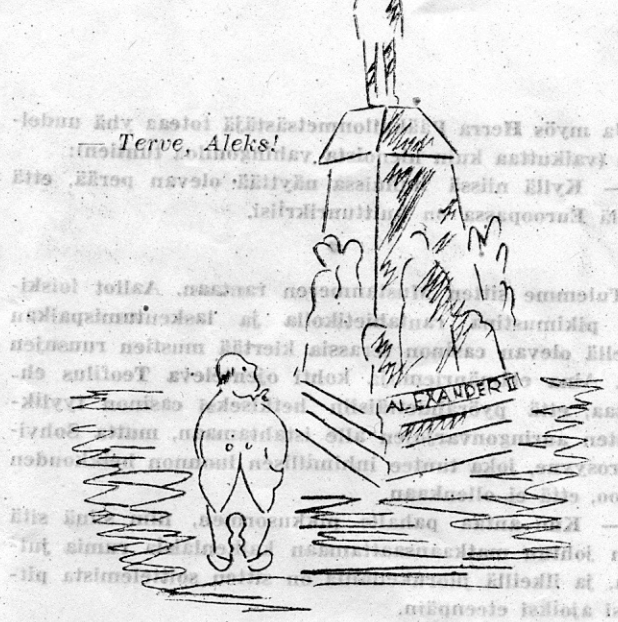

Terve, Aleks!

Herra Pääkallonmetsästäjä on hiukan kiusaantuneen näköinen. Lieneekö pientä kateudenhenkeä Teofiluksen ilmeisen menestyksen johdosta Aleksanterin suosiossa tai muuten vain nuoren maan edustajan seurapiiritottumattomuutta.

Mutta Teofiluksen naama loistaa sensijaan kuin naantalin aurinko. Hän tietää jälleen saavuttaneensa uuden voiton. Synnynnäisenä järjestäjänerona ja aivotaiteilijana ei hän juuri tunnekaan mitään gordionin solmuja vaan asiat lutviintuvat tavallisesti aina juuri siten kuin Teofiluksella kulloinkin on syytä toivoa ja minkä Teofilus taitavana diplomaattina milloinkin katsoo tarpeelliseksi.

Nytkin on hän kuin leikiten saanut Aleksanterin lupaamaan huvilan paikan Mustanmeren rannalta ja muutenkin loihtinut Aleksanterin sellaiseen hyväntahdon vireeseen, että koko maailman hyvyys olisi Suomen kansan saatavissa, jos se asia olisi yksinomaan Aleksanterin määrättävissä. Sohvi-Eufrosyneltäkin majesteetti jo (taskumatin kolmannen kierroksen jälkeen) kohteliaana utelee:

— Eikö rouvallekkin voisi lahjoittaa jonkin muiston tästä odottamattomasta kohtaamisesta?

— No, jaa. Miksen minä voisi ottaa yhden kilon valkoista pöytäsuolaa. Olen niin kamalasti tympääntynyt siihen moskaan, jota viime aikoina on pitänyt nieleskellä.

— Ehkä nyt sentään kaksi kiloa saa olla.

— Kiitos, yksi kilo riittää. Miksis minä söisin maha mitalla suolaa kun koko Suomen kansan pitää elää kituuttaa kaiken puutteessa ja säästäen. Siis yksi kilo vain, pyydän. Vaan ystävättärelleni rouva Tuiskeelle voitte kyllä lahjoittaa toisen kilon, jos kerran teillä on sellainen sisäinen tarve jotenkin ilahduttaa ankeaa mieltämme.

Teofilus ehdottaa nyt, että tehtäisiin pieni rengasmatka ja katseltaisiin niitä huvilanpaikkoja ja samalla vähän Eurooppaakin.

— Eipä siinä ole paljo katselemista. Ikäviä ajatuksia vain herättää.

Mutta kun seurue kokoontuu lähdetään kuitenkin matkaan.

Jokaisen suurkaupungin kohdalla huokaisee Aleksanteri:

— Ohhoh!

Ja myös Herra Pääkallonmetsästäjä toteaa yhä uudelleen (vaikuttaa kuin hienoista vahingoniloa tuntien):

— Kyllä niissä huhuissa näyttää olevan perää, että täällä Euroopassa on kulttuurikriisi.

●

Tulemme sitten Mustanmeren rantaan. Aallot loiskivat pikimustina rantahietikolla ja laskeutumispaikan lähellä olevan casinon terassia kiertää mustien ruusujen rivi. Aina elämänriemuja kohti ojenteleva Teofilus ehdottaa, että pyörähdettäisiin hetkiseksi casinon tyylikkäitten auringonvarjojen alle istahtamaan, mutta Sohvi-Eufrosyyne, joka tuntee inhimillisen luonnon heikkouden sanoo, että ei ollenkaan.

— Kun antaa pahalle pikkusormen, niin siinä sitä vain johtuu matkaansaattamaan kaikenlaisia rumia juttuja, ja ilkeillä juorukelloilla on sitten soittelemista pitkiksi ajoiksi eteenpäin.

●

Teofilus Kössikkä, jonka aivot kaipaavat alituista toimintaa kääntyy nyt Herra Pääkallonmetsästäjän puoleen tiedustellakseen pääkallonmetsästyksen ammattisalaisuuksia.

— Se on meillä kaikki sellaista alkeellista ja yksinkertaista, sanoo Herra Pääkallonmetsästäjä vaatimattomasti. Sillä ne siellä kotona halusivatkin, että lähtisin tänne kulttuurikeskuksiin oppimaan joitain uusia vivahteita.

Ja nyt tahtookin Herra Pääkallonmetsästäjä laskeutua alas. Heiteltyään hyvästit ja kiiteltyään matkaseurasta tarttuu hän laskuvarjoon ja alkaa liidellä kohti kuuluisan ja ylistetyn länsimaisen kulttuurin kukkakenttiä.

Ja ystävämme Teofilus, joka usein iloisella tuulella ollessaan saa kutsumuksen puhua kielillä, huutelee kohteliaana tervehdyksiään Herra Pääkallonmetsästäjän jälkeen:

— Merci pour gemain, monsieur Pääkallonmetsästäjä! Hauskaa matkaa! Au revoir!

●

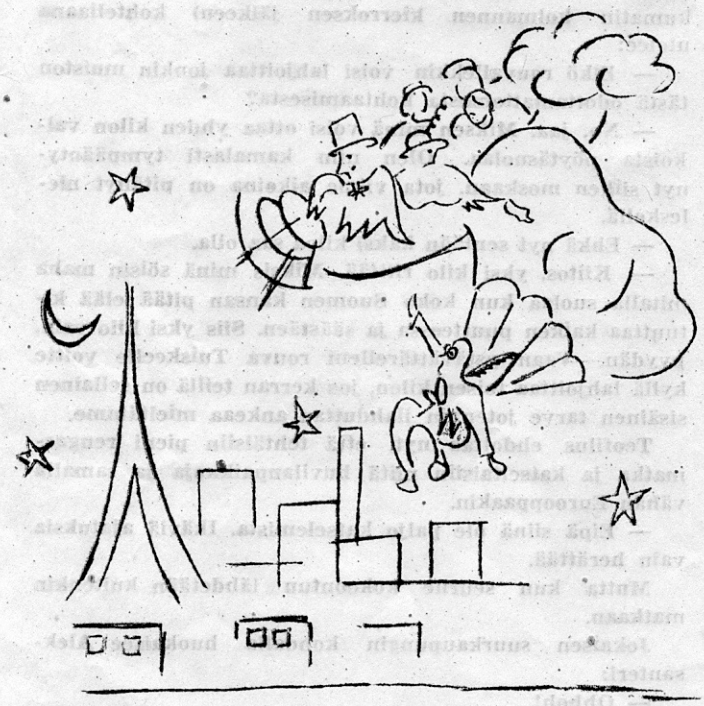

POTEVATKO FILMIHERRAT ..... Jatk. siv. 8.

lehdi hänestä ja pienokaisesta on hänen mentävä kadulle. Muuta mahdollisuutta ei ole.

Haluamatta ruveta miksikään moraalisaarnaajaksi haluaisin vain herättää kysymyksen eikö olisi oikeampaa ja terveellisempää osoittaa, että nainen, joka on langennut, kaikesta huolimatta voi kohota ja omin avuin tulla vähintäinkin yhtä hyväksi kuin joku hänen nuhteettomista kanssasisaristaan, jotka ovat eläneet paremmissa olosuhteissa kuin hän. Aviottoman äidin osa on, ja on aina ollut raskas, mutta mahtaneeko se tulla helpommaksi siitä, että koetetaan saada yleisön kyynelvirrat vuotamaan runsaina hekumoimalla hänen tahdottomuudellaan ja löyhällä moraalillaan. Sitä tuskin voi uskoa!

Amerikkalaisissa elokuvissa on nainen yhä enemmän alkanut näytellä miehen toveria. Vieläpä sellainen sataprosenttisesti eroottinen näyttelijäär kuin Laureen Bacall saa vamppiinsa vain lisää sex appelia ja charmia omaamastaan toverillisesta sävystä, jonka hän säilyttää kuumimmissakin rakkauskohtauksissa.

Mutta milloin on nainen toveri meidän filmeissämme? Joko hän on letukka tai kana, tai niin ylevä ja korkea olento, niin kaiken maallisen yläpuolella, että ei voi edes ajatella hänen syövän, vielä vähemmän, että hän sulattaisi ruokansa ja että se jättäisi hänen ruumiinsa samalla tavalla kuin muidenkin kuolevaisten.

Nykyaikaisen filmityylin luoja, D. C. Griffith, oli loordi Tennyson'in runoje innokas ihailija, runoilijan, joka nykyään on melkein unohdettu, mutta joka viisikymmentä vuotta sitten oli anglosaksisen maailman suosikkirunoilija. Tennyson'in sankarittaret olivat viimeistä tuumaa myöten jaloja ja viileitä, mitkä hyveet esiintyivät heidän intohimoaankin voimakkaampina. Griffith, joka oli myöskin suuri »tähtentuottaja» loi koko joukon tähtiä, joissa tämä ihanteellinen vaikutus selvästi ilmeni: Lilian Gish ja mitä he kaikki olivatkaan nimeltään.

Mutta ihmiset eivät elä ainoastaan makeisilla. Kun ensimmäisen maailmansodan jälkeinen hillittömän huvittelun aalto kulki yli maailman, tuli Griffith'in laimea, vaalea naisihanne äkkiä vanhanaikaiseksi, ja tummatukkainen vamppi uhkeine muotoineen ja turpeine intohimoisine huulineen otti valkokankaan hallintaansa.

Mutta aikaa myöten häneenkin kyllästyttiin, ja kiltit tytöt, Norma Shearer'in esittäminä, alkoivat jälleen vetää yleisöä elokuvateattereihin.

Niin on maku vaihdellut vampin ja enkelin välillä, mutta todellista elävää naishahmoa ei filmi vielä ole meille antanut. Tosin vivahduksia on ollut monenmoisia, mutta nainen valkokankaalla hyvässä ja pahassa sellaisena kuin me ihmiset enimmäkseen olemme on yhä edelleen tulevaisuuden toive, eikä vähimmin meidän toiveemme niille, joita nyt johtavat kukkokompleksit.

— No voi pyhä yksinkertaisuus! En mä tule ja sano! Täällä se vain olla nyynyttää homehtumassa, kun kaikki aikaansa seuraavat ihmiset ovat jo ajat päivät olleet — —, paapattaa ysävättäreni Sohvi Eufrosyne työntyessään touhukkaana ja intoa säteillen huoneeseeni.

Olenko nukahtanut keskellä päivää! Taitaa tulla vanhuus.

MEIRAMI

HELSINKI-JUTELMIA.. Jatk. siv. 9.

ilmeisesti sukeltaneet tuohon edestakaisin vellovaan merkilliseen ihmismassaan. Joku pyysi minuakin tanssiin. Musiikki edellytti valssia, mutta toivoton tilanahtaus teki siitä merkillisen paikallaan ja toisten varpailla huojumis- ja heilumisrynnistyksen. Puolihämärässä, punaisten paperilyhtyjen alla kaikenkirjavien naamioitujen olentojen ja serpentiinimassan keskellä.

Parista tanssista sain niin tarpeekseni, että olin valmis lähtemään sen tieni takaisin. Tai miksi sentään. Saatoinhan istua ja katsella, sitä vartenhan olin tänne tullutkin.

Löysin matalan parvekkeen kaiteen takaa hyvän, hämärän paikan. Ihmiset tosin alituisesti pyyhkivät helmojani ohikulkiessaan, mutta muuten turvapaikka oli mainio ja näyttämö edessäni mitä parhaimmassa näkökulmassa.

Kas näin — huokasin tyytyväisenä, onhan tässä taas jotain. Kuinka sitä sanotaan, hillitön sodanjälkeinen nuoriso huvitusten pyörteissä suuressa kaupungissa. Nuoriso... mitä nuoria ne nuokin ovat ja tuossahan se äskeinen ihramahakin taas menee.

Silloin kuulin sen, jostain läheltä takaani: »Mitä sinä mietit, sinipiika?»

— »Mistä sinä tiedät, että tässä jotain mietin» —, en käännä päätäni.

— »Hassu tyttö, sinähän istut käsi poskella keskellä tanssisalia».

— »Anteeksi hajamielisyyteni» — katselen edelleen tanssivaa massaa.

— »Sinua ei taida huvittaa tietää, kenen kanssa puhut, sinipiika».

— »Ei. Ja siksi toisekseen en ole mikään sinipiika, enkä kaipaa satuprinssiä. Olen tässä tekemässä tilastoa päihtyneistä, puolipäihtyneistä, humalaisista ja umpihumalaisista, montako miestä ja montako naista, montako mautonta pukua ja montako hölmöä, joista tämä on kiehtovaa naamiaishurmaa. Kun sen olen saanut valmiiksi»... pyörähdän äkkiä vastatusten...

— »Kas, mutta sehän olikin itse Piru ja Helvetin Herra. Jos olisin tuon tiennyt... sallittehan: olen Sanni Salotorpasta, tullut maalta suureen kaupunkiin, valmiina vieteltäväksenne. Oi, kuinka Te olette komea. Musta, hulmuava viitta, tulipunainen trikoo, pienet välkähtelevät sarvet, olen lumoissanne».

Salaperäisen, demoonisen sannkarini ääni on äkkiä muuttunut merkillisen kuivakiskoiseksi HÄNEN pyytäessään minua tanssimaan.

— »Kuulkaapas, nuori neiti. Mitä Te oikein olette tullut hakemaan täältä. Käytöksenne vaikuttaa, sallinette, hm, hieman omalaatuiselta».

Katson hetken seuralaistani yrittäen nähdä hänen naamionsa alle, sitten yht'äkkiä näen koko jutun hullunkurisena: sinipiika ja Piru vastakkain, ja nauran:

— »Hyvä Herra Piru, jos Teitä nämä pienten maailman ihmisten pienet mietteet noin kiinnostavat niin — olkoon menneeksi. Tulkaa, mennään takaisin».

Siellä ahtaassa parvekkeen nurkassa uskon Pirulle huoleni. Väkeä tunkee yhtä mittaa ohi ja silkkiset hameenhelmani nuhjaantuvat, mutta innoissani en edes huomaa sitä.

Piru nauraa minulle. Välillä nauraa, välillä on totinen.

— »Kuulkaa, Te olette hauska tyttö. Niin, hauska tyttö ja miksei oikealla asiallakin, mutta rakas lapsi,

Jatk. siv. 19.

Harry Etelä:

ULOS VANKITYRMÄSTÄ

Roland tuijotti rautaristikon läpi aurinkoista maisemaa. Hän oli nuori tummatukkainen poika, jonka kauniit silmät, ennen niin eloisat ja kirkkaat, olivat nyt surun sumentamat. Hänen vaatteensa olivat riekaleiset ja peittivät vain osittain hänen voimakkaan sopusuhtaisen ruumiinsa.

Täällä hän oli pimeässä ja kolkossa vankilassaan, riuduen koti-ikävästä, menehtymäisillään kaipauksesta armaan ystävän luo, joka päivä, milloin tahansa katsoi ikkunasta ulos, silmiensä edessä mitä ihanimmissa väreissä loistava kesäinen luonto. Ja tuoksuva tuuli tuli kaukaa, kertoen hänelle saavuttamattomasta vapaudesta...

Kesäpäivät, toinen toistaan kauniimmat, tulivat, kulkivat pitkinä ohi ja tummuivat jälleen illaksi. Ja koko ajan jossain sykki elämä ja monia ihmeellisiä asioita tapahtui.

Vanki! Roland oli kurja ja onneton vanki!

Julma linnanherra Darwell oli syössyt hänet tyrmään saatuaan tietää, että hän oli metsässä tavannut Darwellin kauniin tyttären, Deborahin, jota Roland rakasti.

Hän mietti, miksi tämä oli tapahtunut hänelle, joka ennen oli ollut Onnettaren suosikki. Miksi hän oli menettänyt elämän? Darwell oli uhannut, ettei hän enää koskaan saisi takaisin vapauttaan.

Alussa Roland oli uskonut ihmeeseen, jonka avulla hän pääsisi vapauteen, mutta mitään ei ollut tapahtunut, ja syvä toivottomuus oli vähitellen vallannut hänen mielensä.

Puitten välistä hän näki linnan muurin yli etäisen nummen, jossa sinistä taivaanlakea vasten kohosi viheriä harjanne täynnänsä punaisia ja keltaisia kukkasia. Siellä kävi usein lapsia leikkimässä, ja heidän iloiset huutonsa kantautuivat kauas Rolandin vankikomeroon saakka.

Rolandin sielun täytti yksi ainoa palava toive ...elää ...elää.

Yhtäkkiä Roland kuuli vankilansa ikkunan läheltä pensastosta rapinaa ja näki paljaan käsivarren työntyvän esiin lehvien välistä. Sitten näyttäytyi tumma, kiharainen pää.

Roland sävähti.

— Deborah! hän kuiskasi kiihkeästi.

Tyttö kohottautui niin, että Roland näki hänen suloiset kasvonsa.

— Roland! tyttö kuiskasi. — Kuinka olenkaan kärsinyt tähtesi! En ole ennemmin päässyt tulemaan luoksesi. Minua on vartioitu.

Roland katseli rakastettuaan ääneti, kädet puristaen rautaristikkoa.

Deborah astui lähemmäksi lehvien keskellä.

— Rakas, meillä ei ole aikaa kuin lyhyt hetki. Minun on kohta mentävä. Olen ajatellut, mitä voisin tehdä hyväksesi, mutta...

— Deborah! Meidän täytyy päästä pakenemaan,

Jatk. siv. 27.

Loretta Young

Anna-Lisa Ericson.

TÄHTIMUOTIA

joka sopii muillekin.

Kaksi kuva'a Lontoon kauneimmasta tytöstä, Jean' Simmons.

Gene Tierney

HELSINKI-JUTELMA . . Jatk. siv. 17.

taidatte alkaa väärästä päästä. Ette noin tule koskaan löytämään, mitä etsitte. Jos aina uitte vastavirtaan, ette lopulta haluakaan mitään mistään löytää. Kuulkaa nyt, nuori neiti, kavaljeerini innostuu, minä olen syntynyt ja asunut elämäni tässä kaupungissa, ja uskallan, huomaatteko jopa uskallan sanoa, että monessa asiassa arvostelette aivan väärin, kerrassa väärin».

— »Miksei, myönnän hitaasti. Te puhutte kummasti, samaa mitä ne vanhat talot aamulla. Ehkäpä syy on itsessäni. Mutta sanokaapa — ei, mutta nyt keksin. Esittäkää Te minulle kaupunkianne. Katsotaan sitten, millaiseen tulokseen pääsemme yhdessä.»

Lyömme kättä sopimuksen vahvistukseksi ja alamme nauraen hivuttautua eteiseen johtavaa ovea kohti.

Ulko-ovellani katsomme hetken aikaa toisiimme ja purskahdamme taas nauruun. Katselemme nimittäin vielä naamioittemme takaa. Olemme päättäneet tavata vasta seuraavana päivänä »silmästä silmään».

— »Hyvää yötä, tapaamme taistelun merkeissä.»

— »Hyvää yötä, taistelun merkeissä».

„Sellaisena kuin sinä minut halusit"

Tyylikäs muotinainen vuosisadan alkupuolelta

Kauneussalonki ASPASIA

Kauneus.
Ei kilpeä niin vahvaa,
ei keihästä niin tuimaa,
tulen ja teräksenkin
ihana nainen voittaa.

Kreikk. runosta.

Kuka oli Aspasia? Nerokkaan kreikkalaisen valtiomiehen ja sotapäällikön Perikleen (500—429 e.Kr.) toinen puoliso, joka oli kuuluisa sekä suuresta viisaudestaan, että suuresta kauneudestaan ja viehättäväisyydestään. Historian tiedot kertovat, että ajan kuuluisimmat miehet yhtähyvin tieteen, taiteen kuin valtiotaidonkin piiristä vierailivat usein sivistyneen ja hienostuneen Aspasian kodissa. Ja kun kreikkalainen sivistys oli Aspasian aikoina loistonsa korkeimmalla kukkulalla arvata voi, että vähän ei vaadittu kuuluisan kulttuurikodin emännältä. Myös voi uskoa, ottaen huomioon Aspasian suuren suosion seuraelämässä, että tämä »viisas aviovaimo» oli tarpeeksi viisas huolehtiakseen myös viisaasti ruumiinkulttuuristaan ja siksi tämän viehättävän naisen muistoa kunnioittaaksemme olemme ristineet nyt avattavan »salonkimme» Aspasian kauneussalongiksi.

— — — — —

On sanottu, että hiukset ovat naisen parhain kaunistus. Miten lienee, rakas lukijattareni, voisimmeko odottaa omista hiuksistamme sanottavan samaa? Jos omatuntomme hiukankaan kolkuttelee siinä suhteessa, että emme ole kiinnittäneet tarpeellista huomiota hiustemme hoitoon, niin nyt otamme asian heti »käsittelyn» alaiseksi.

Ensiksikin emme saa unohtaa, että joka-aamuinen harjaus antaa hiuksillemme kauniin kiillon ja tekee ne muutenkin terveen ja pehmeän näköisiksi. Sitten meidän on muistettava suorittaa hiustemme pesu säännöllisesti ja huolella, ja pesun jälkeen on huuhtelu suoritettava niin monella vedellä, että viimeinen vesi on aivan kirkas, jolloin hiuksemme todella ovat puhtaat.

Tärkeimpiä seikkoja, jotta hiuksemme todella olisivat »naisellinen kaunistus» on se, että osaamme valita kampauksemme oikein. On katsottava, että kampaus on muotisuunnasta riippumatta yksilöllinen ja varottava liikaa »prameutta». Jos emme uskalla luottaa omaan makuumme, auttaa taitava kampaaja meitä kyllä tässä valinnassa. Hän voi tottuneella silmällään helposti arvostella millainen kampaus sopii tyylimme ja kasvojemme kehykseksi. Yleensä olisi pyrittävä päiväkampauksissa yksinkertaisuuteen ja luovutettava suurilla rullarykelmillä komeileminen yksinomaan iltakampauksille.

Näin pääsemme yksinkertaisin keinoin kerrassaan hyviin tuloksiin, kunhan vain pidämme säännöllisyydestä ja huolellisuudesta hiustemme hoidossa tarkasti kiinni.

Claudi.

Maili

Sukkelin sormin

Vaihtelu virkistää. Mitähän jos sen vuoksi laittaisimme uuden varjostimen pöytä- tai jalkalamppuumme. Pergamiiniahan ei ole, mutta tarkoitukseen kelpaa yhtä hyvin mainoskartonki, kunhan se vain ensin rasvataan. Tällä kertaa käytämme koristeluun vain parsinneulaa. Kartongin sisäänpäin tulevalle puolelle piirrämme haluamamme mallin ja sen viivoja myöten pistelemme parsinneulalla. Kuviot näkyvät silloin pitsimäisinä oikealla puolella ja laskevat valon hauskasti lävitseen. Malli voi olla aivan yksinkertainen, mutta jos haluamme oikein hienon varjostimen, voimme käyttää vaikkapa jotain vanhaa, kaunista ja leveätä pitsimallia koristeluaiheenamme.

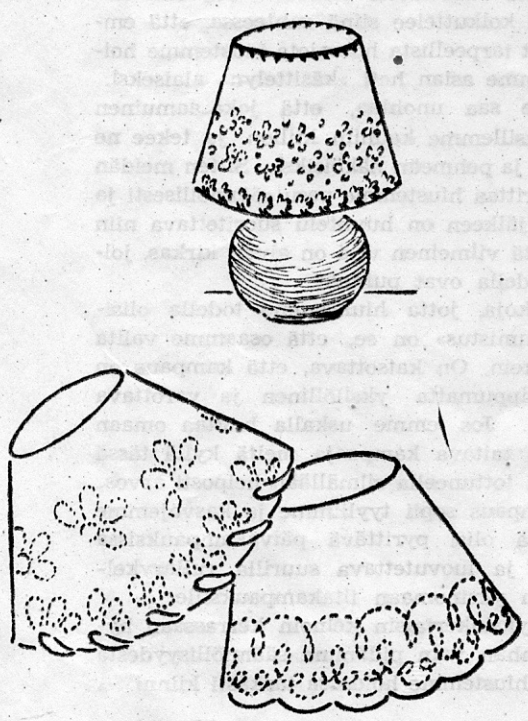

UUSI PÄIVÄ ..... Jatk. siv. 2.

sensä nälkiintyneenä, kaitakasvoisena ylioppilaana — kaksi ruusua kädessä. Muistaa äidin loistavat silmät ja mustan pitsiliinan. Sitten olikin vain työtä ja opiskelua, kesät ja talvet. Tuli sota — rauha — uusi sota ja kireä pakkasyö: vihlova, sokaiseva kipu päässä. Hän muistaa merkillisen selvästi sairaalan ahdistavat valkoiset seinät ja äidin tuskaiset silmät.

Äidin hyvät, väsyneet silmät — miltä ne mahtavatkaan nyt näyttää. Äiti istuu ja odottaa, pimeässä, ikkunan luona. Asennossa on huolestuneisuutta ja odotusta — valkoinen, runsas tukka hohtaa hämärässä. Äiti katsoo öiselle kadulle ja hymyilee — uneksii vanhaa, raskasta unelmaansa: vielä vuosi ja me olemme valmiit — poika on suorittanut tutkintonsa.

Hiekkakäytävällä narskuvat yksinäisen kulkijan askeleet. Kaukana merellä huutaa laiva. Tuulen mukana tulvahtaa voimakas ruusujen tuoksu.

Miehen tuska ja viha kuohahtavat äkkiä yli äyräittensä kuin tulviva joki: voimattomassa raivossaan hän pudistelee nyrkkejään kohti taivasta — ja kirskuvien hampaiden välistä valuu katkerien sadatusten myrkky. Hän kiroaa Jumalan ja ihmiset, itsensä ja oman kohtalonsa.

Mutta yhtäkkiä miehen asento murtuu: ankarat, katkerat nyyhkytykset nousevat pimeään yöhön.

Mies itkee kauan, kipeästi, hiljeten...

Viimein nostaa hän päänsä: taivaan hiiluvien pilvien väri sattuu viiltäen väsyneisiin silmiin.

Jossain kaukana taivaalla kajastaa kirkas valoaukko.

Mies jää tuijottamaan taivaalla hiljalleen levenevää kirkkautta kuin ihmettä — ja raadeltuun sieluun alkaa laskeutua rauha ja hiljaisuus. Aivoissa vilahtaa jälleen mielikuva viheltelevästä pojasta, veturista ja korkeasta taivaasta. Mutta nyt hän on ihmeellisen varma ja tuntee selvästi, että ratavallin toisella puolella on sittenkin maailma, toinen maailma. Hirvittävä kauhu ja epätoivo alkavat poistua.

Elämä kutsuu jälleen ja taivaankannen valoaukosta tulvii ikäänkuin uutta uskoa ja toivoa.

V. 1894 esitteli Edison Chicagon maailmannäyttelyssä ensi kerran »kinestokroppinsa», josta on kehitetty laitteet, joitten väliyksellä samaa kuvaa voidaan katsella kaikissa maanosissa.

SALAATTIA

TAITEILIJAT JA HEIDÄN »KURSSINSA».

Rembrandt varmasti suuresti ällistyisi, jos hän tietäisi, kuinka paljon hänen tauluistaan nykyään maksetaan. Niin kauan kuin hän eli, oli hänen vaikea saada taulunsa kaupaksi. Jos hän jostakin suurteoksestaan olisi saanut esim. 1.000:— markkaa, niin olisi hän saanut sydänhalvauksen. Kun hän v. 1657 kuoli, niin ei hänen kaikista jälkeenjättämistään maalauksista maksettu täyttä 100.000:— markkaa. Eräs Lontoon museo osti kuitenkin yhden hänen pienistä tauluistaan ja maksoi siitä 5.000 puntaa. Ja sittenkin se oli huokea.

Van Gogh taasen oli jopa niin köyhä, ettei aina kyennyt ostamaan värejä ja kangasta. Hän myi monet taulunsa joko olutlasista tai yksinkertaisesta ateriasta.

Erään 12-vuotiaan koulutytön itsevalitsemastaan aiheesta kirjoittama kouluaine:

Uskollinen rakkaus.

Oli kerran tyttö ja poika, jotka olivat kasvaneet yhdessä ja leikkineet toistensa kanssa. Niin tulivat he suuriksi, menivät kihloihin ja kun pojasta oli tullut luutnantti aikoivat he mennä naimisiin; mutta itse hääpäivänä täytyi pojan matkustaa ja mennä sotaan omaan maahansa, sillä hänen vanhempansa olivat ulkomaalaisia ja poika oli ainoastaan opiskelemassa täällä. Sota kesti 7 pitkää vuotta; mutta kun poika tuli kotiin sai hän pitkästä odottamisestaan palkkion, sillä häntä vastaan tuli hänen vaimonsa ja 7 soreakasvuista poikaa. Niin palkitaan uskollinen rakkaus.

TYTTÖJEN KESKEN.

— Tiedätkö kuka on ollut maailman suurin hurmuri?

— Don Juan.

— Ei.

— Rudolph Valentino.

— Ei hänkään.

— No vissiin sitten Leif Wager.

— Ei, ei. Leif lumosi vain Suomen naiset, mutta Aatami, hän lumosi koko silloisen, tunnetun, naismaailman.

Katri

Muutamat ihmiset ovat kuin lehdokkeja, jotka kasvavat puiden ja pensaiden pimennoissa ja joita ei ohikulkija huomaa. Vain ihana tuoksu antaa lähellä olevan ymmärtää, että kaunis harvinainen kukka on lähellä, jossain. Sinä, Katri olet sellainen lehdokki, joka et näy maailmalle, mutta jonka arvon ja sielun kauneuden tuntee ja tietää vain ne, jotka ovat joutuneet läheltä sitä näkemään.

Sinä olet kuin talon hyvä haltija, talossa kaikki tietävä ja kaikki osaava. Jos talossa on kysymys mistä tahansa, niin Katri on se, joka tietää ja Katri on se, joka osaa tehdä ja neuvoa. Katrin puoleen käännytään kaikkinaisissa asioissa ja aina apu lähtee. Kuka tietää missä se ja se esine on? — Katri tietää. Miten paljon tarvitaan lankaa kankaan loimeen? — Kysy Katrilta. Kuka tekee sen ja sen? — Katri. Kuka jää kotimieheksi, kun kaikki tahtovat lähteä juhlimaan? — Katri. Kuka valvoo silloin, kun tarvitaan? — Katri.

Sellainen on Katri, talossa kaikki asiat tietävä, kaikki tehtävät osaava ja varmasti myös kaikki asiat näkevä. Ja kuitenkin Katri on niin piilossa ja huomaamaton, kuin lehdokki, jonka arvoa ja suuruutta tuskin lähin ympäristökään oivaltaa.

Kun Sinä, Katri, olet nyt äskettäin saapunut hiljaisen mutta työntäyteisen elämäsi 50-vuotis virstapaalulle, tahdon Sinulle omistaa nämä rivit tunnustuksena siitä, että olet nainen, joka on hoitanut hänelle uskotut leiviskät sellaisella tunnollisuudella ja uhrautuvalla epäitsekkyydellä, että sellaista harvoin tapaa.

Fanny Rikama.

Kaikissa elämänvaiheissaan tämä tähti oli älykäs. Niinpä hän lopetti esiintymisensä silloin kun hänen tähtensä oli vielä korkeimmillaan. 1902 jäi hän jälleen leskeksi. — Vuonna 1921 läksi hän »kotimaahan kuolemaan», kuten hänen sanansa kuuluivat ja onnellisesti pääsikin hän perille. Elämänlanka oli kuitenkin jo loppuun murtunut ja pian tuli kuolema hänelle vapauttajaksi.

Usein on kysytty, minkälainen Kristina Nilsson oli yksityiselämässään? Siihen ei ole saatu koskaan tyhjentävää vastausta. Täydellinen teos hänen sisäisestä elämästään, joka kristallisoisi hänen olemuksensa sen kaikilta näkökulmilta, puuttuu edelleen. Kuuluisa v. Rosen maalasi aikoinaan taulun, joka kuvasi sfinxiä. Tällä sfinxillä oli kuvankauniit Kristina Nilssonin kasvot. Myöskin Nordlundin kirja, laulajattaren musiikkielämästä, päättyy sfinxi-teoriaan, mikäli kysymyksessä on hänen persoonallisuutensa.

Minusta tuntuu, ettei Kristina Nilsson sittenkään ollut mikään »arvoitus». Taiteenjumala oli vaan tahtonut leikkiä hänen kanssaan »Tuhannen ja yhden yön tarut» uudelleen. Hän sai mitä halusi ja runsain mitoin sen. — Kauneimmaksi kuvaksi hänestä jää kuitenkin hänen kaipuunsa pieneen smålantilaistorppaansa ja vanhalle veräjälle, jossa hän ansaitsi elämänsä ensimmäiset 10-äyriset. Kaikki maailman loisto ja ylellisyys olivat sittenkin hänelle olleet vain ohikiitävä unelma.

Unettomina öinä

Olen ajatellut sinua
lukemattomina öinä
ja uneksinut nimetöntä satua
sinusta ja minusta,
onnen moniväristä satua
rakkauden sateenkaarella.

Ajattomina unettomina öinä
olen loputtomasti kuiskannut
nimeäsi avaruuteen,
syreenintuoksuista nimeäsi,
ja määrättömät kerrat
ovat unteni tasaanilinnut
lentäneet luoksesi
kaipuunväkevin siivin,
kantaen lehvistön suhinaa
suvi-illan hämärästä . . .

Nike Vuopuu.

Hartlala

TOHTORI A. A. LYYTINEN

Pöly terveydellisenä haittana.

Pölyä leijailee vähin erin kaikkialla ympärillämme. Aina emme sitä muista, mutta sen valtavasta määrästä saa kuitenkin käsityksen auringonsäteen valaistessa jostakin kapeasta raosta puolipimeää huonetta. Siinä on niinkin kevyitä hiukkasia, että ne pysyvät ilmassa vaikkei siinä huomata mitään liikettäkään. Suurin osa pölystä on pieniä savi- ja hiekkahiutaleita, lisänä on kasvisäikeitä, homesieniä, nokea, bakteereja (enimmäkseen vaarattomia), kesäisin siitepölyä, kasvien siemeniä y.m. Talvisin ilma on paljon puhtaampaa, samoin kesäisin sateen jälkeen.

Tätä kaikkea ihminen joutuu hengittämään sisäänsä. Varsin läheinen on kysymys, onko siitä vaaraa terveydelle.

Huomattava on, että nenä, sen kosteat pinnat ja lokerot muodostavat verrattain hyvin toimivan siivilän kaikenlaisille pölyhiukkasille. Suuri osa tivistyy sen seinämiin ja joutuu sitten pois. Myöskin henkitorven yläosaan tarttuu ilman mukana tulevia hiukkasia.

Jos pölyä on runsaasti, niin osa tunkeutuu keuhkoihin asti. Vaikutus riippuu tällöin ensi sijassa itse pölyn laadusta, toiseksi keuhkojen ja elimistönkin yleisestä kunnosta. Jos hiukkaset ovat teräväsärmäisiä ja kovia, niin ne ajan mittaan vahingoittavat limakalvoa. Ennen vanhaan kokoontui kivenhakkaajan keuhkoon runsaasti vahingollista pölyä, mutta nykyisillä turvalaitteilla kyetään tätä suuresti estämään. Pahinta jälkeä teki se sairaissa keuhkoissa, kuten saattaa helposti ymmärtää.

Yleisimmin tavataan keuhkoissa nokea. Aikuisen keuhkot ovat sen johdosta värjäytyneet enemmän tai vähemmän tummiksi. Se on kuitenkin pehmeää ja vaaratonta tavaraa, ellei sitä joudu hengittämään varsin runsain määrin. Meidän maassamme ei ole sellaista ammattia, missä noki tässä suhteessa aiheuttaisi suoranaisesti taudillisia ilmiöitä.

Maataloustöissä tulee enimmin pölyä puimatyössä. Se on enimmäkseen orgaanista pölyä, pääasiassa kasvinhiutaleita. Jos vilja on kotoisin hiekkamaalta, niin joukkoon tulee myös hiekkasiruja, toisinaan taas savea y.m. Pölyisimmissä paikoissa työskenneltäessä on tarpeen pitää harsokankaasta tai muusta ohuenlaisesta kankaasta tehtyä liinaa nenän ja suun edessä. Sellaista näkee silloin tällöin käytettävänkin. Erinäiset tähkissä olevat kasvinosat tarttuva varsin lujaan alustaansa, esim. nenän limakalvoon. Riihityössä niitä voi saada myös silmäluomiinsa. Elleivät ne sieltä sovinnolla lähde pois, niin ei pidä antaa niiden olla liian kauan, koska silloin on seurauksena ärsytys. Ennen vanhaan saivat ihmiset juuri riihitöissä silmänsä kipeiksi kun ei ymmärretty hakea apua aikanaan.

Tunnettua on, että puusepän työssä tulee myös ilmaan paljon pölyä. Se ei kylläkään ole laadultaan vaarallista. Kuitenkin se ärsyttää hengityselimiä, aiheuttaa yskää y.m. Tämä on tietysti kiusallista etenkin sille, jolla muutenkin on taipumusta yskään. Esim. tupakkamiehiä ärsyttää se tavallista enemmän, sillä heidän keuhkonsa eivät oikein siedä lisää pölyä.

Vanhastaan tunnettua on, että tomuhiukkaset saattavat levittää myöskin tuberkuloosia.

Ne ihmiset, jotka hengittävät suun kautta, saavat luonnollisesti keuhkoihinsa paljon enemmän vieraita aineita kuin muut. Pölyisissä hommissa on aina hengitettäväkin nenän kautta. Tätä korostetaan varokeinona nykyään sellaisissa ammateissa, missä pölyn tuottamat haitat ovat tavallista suuremmat.

KOTIMME PIKKU LAVA.

Elintarvikepulan kiristyessä ovat kaikki kasvikset nousseet kunniaan, sillä niitähän saamme kotimaan kamaralta.

Viileässä lavassa voi kasvattaa monenlaisia taimia, keittiökasvien, sekä kukkien. Taimien poistettua kasvavat lavassa erittäin hyvin avomaan kurkut, joten saamme kaksinkertaisen hyödyn jo ensikesänä.

Niin sanottu myöhäinen lava laitetaan huhtikuun alussa johonkin päivänpuoleiseen, tuulilta suojattuun paikkaan, jossa ei ole pohjavettä. Parasta on syventää maa noin 30 sentin syvyiseksi ja ellei ole sopivia lankkuja, niin voi panna maanpinnalle lavan reunaan rimat ympäri, joiden päälle raamit lasketaan.

Usein käytetään lavojen päällä huoneiden sisäakkunoita. Siitä on

»Jos haluat tuottaa itsellesi iloa, niin ajattele kanssaihmistesi hyviä puolia — — — yhden työteliäisyyttä toisen vaatimattomuutta, kolmannen anteliaisuutta, neljännen hyvää tahtoa.»

TERVEISIÄ KEITTIÖÖN

KLIMPPISOPPA.

¼—½ kg. luita
porkkana, sipuli
pippuria, suolaa
Kokkareet, »klimpit»:
perunoita
jauhoja
keitinlientä, suolaa
jotain valkuaisjauhetta.

Huuhdotut luut keitetään vedessä kypsiksi, vaahto kuoritaan keittämisen alussa, kuutioiksi leikattu porkkana, sipuli, suola ja mausteet lisätään. Kokkareet valmistetaan tähteeksi jääneistä kylmistä perunoista, jotka kuoritaan, hienonnetaan ja jauhoja, keitinlientä, valkuaisjauhetta ja suolaa lisätään kunnes saadaan seos, josta lusikalla voi muodostaa kokkareita, jotka kypsennetään keitinliemessä. Tarjolle vietäessä voi keittoon vielä lisätä hienonnettua persiljaa.

GE-LEIVÄT.

100 gr. margariinia
4 rkl. sokeria
4 » hapanta puolukkasosetta
1 dl. Ge-jauhetta
2 » vehnäjauhoja

Sokeri ja margariini hierotaan vaahdoksi, puolukkasose ja jauhot, joihin Ge-jauhe on sekoitettu, lisätään ja seos kypsennetään pienissä paperivuoissa leivoksiksi.

---

kokonaan luovuttava, sillä akkunat voi siellä liikutellessa rikkoutua ja niiden puitteet mätänevät makaavassa asennossa ollessaan. Lasileikkaamoista saa reunoista jääneitä kappaleita halvalla tai sopii käyttää sitä varten valmistettua pergamenttipaperia, joka tulee halvaksi.

Taimilavojen pohjalle ei saa panna lantaa kuin ohut kerros, sillä esimerkiksi kaalintaimet tulevat sen kautta mustajuurisiksi. Lannan päälle, ennen multakerrosta on hyvä rivauttaa suolaa ja sen jälkeen on pantava ohut lehtikerros tai silppua, sillä usein nousee lavaan sieniä niin runsaasti, että ne tuhoavat lavassa olevia taimia. Lavaan on hyvä hankkia sekamultaa, mieluummin savensekaista, se kun pysyy kosteampana kuin perin santainen multa. Tällai-

Jatk. siv. 26.

TIEDÄTTEKÖ

1. Kuka on sanonut: Vaimot olkoot vaiti seurakunnassa?
2. Millä aloilla jaetaan Nobel-palkinnot?
3. Mitä on tuli?
4. Kuka on kirjoittanut näytelmän »Tuomari Martta»?
5. Mitkä ovat sateenkaaren värit?
6. Kuinka monta kertaa kirppu hyppää oman pituutensa?
7. Mistä johtuu Pisan kellotornin kaltevuus?
8. Mikä on karma?
9. Kuka on sanonut: Yksin oot sinä ihminen, kaiken keskellä yksin?
10. Kuka oli Salomon äiti?

Vastaukset siv. 26.

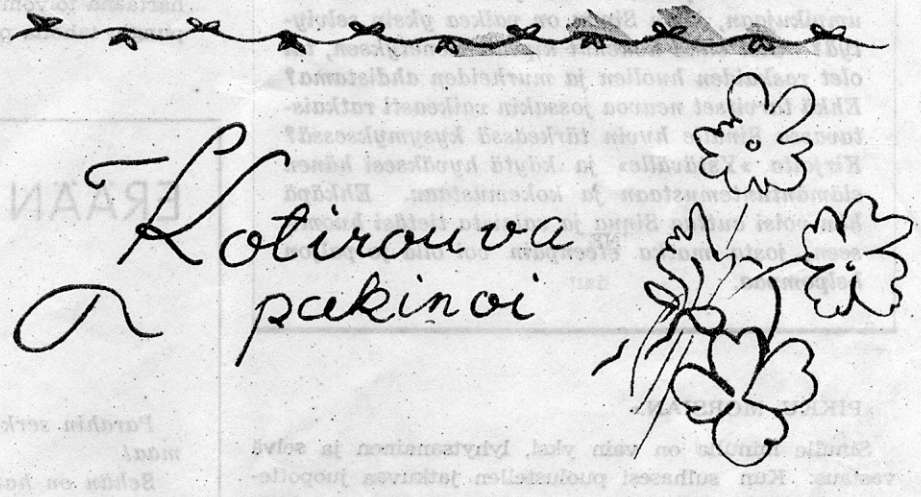

Ei tiedä, onko elämäänsä tytyväinen ihminen koskaan ollut erikoisen korkeassa kurssissa, mutta tänä aikana hän ainakin on sellainen »outo lintu», jota vain aniharvat ymmärtävät. Ja melkeinpä vieläkin harvemmat itse haluaisivat olla tuollaisia »hoopoja», joiden mielestä elämä tällaisenaankin voi olla melko miellyttävää. Jos itse satut jonakin aamuna olemaan erikoisen tyytyväinen siihen, ettei perheesi, vaikeasta ruokatilanteseta huolimatta, ole vielä tarvinnut nähdä suoranaista nälkää, että tulot ovat riitäneet ravintoon, vuokraan, veroihin, vieläpä muuhunkin kaikkein välttämättömimpään, että kevään lempeä auringo lähestyy meitä yhtä kirkkaana ja lämpöisenä, kuin menneinä parempinakin päivinä ja että kukat akkunallasi ovat saaneet vaalean vihreitä, elämään pirteästi pyrkiviä silmuja, vieläpä kukan nuppujakin, silloin neuvoisin sinua nauttimaan sielusi koko voimalla tuosta kaikesta — mutta pitämään se omana tietonasi. Tai jos nyt uteliaisuutesi välttämättä haluaa nähdä miten tuo hyvänolon tunteesi vaikuttaa kanssasisariisi, niin siinä tapauksessa neuvon sinua menemään esim. Helsingin Kauppatorin kalajonoon ja laulaman julki tunteesi. Hyväntahtoisesti varottaen sanon kuitenkin jo näin etukäteen miten se siellä vaikuttaa: Noin puolet äänesi kantamilla olevista lynkkaavat sinut katseillaan, toiset puolet kääntyvät säälivästi hymähtäen, katselemaan muuanne. Ja pahimmassa tapauksessa saat jonosta sellaisen haukkumisryöpyn, että katsot viisaimmaksi väistyä — ainakin toiseen jonoon. Pitävät sinua vähintään kansanhuollonjohtajan tai mustanpörssin pääjohtajan rouvana, joilta ei tietystikään mitään puutu ja jotka kyllä voivat olla tyytyväisiä nykyisenäkin aikana. Elämänilo, pelkkä olemassaoloonsa tyytyminen on tavaraa, joka ainakin nykyään on pidettävä — tiskin alla, ellei tahdo saada pahennusta aikaan.

Mutta riippumatta ajasta ja olosuhteista, aina on ollut ja on ihmisiä, jotka eivät voi käsittää, että elämä pienissä, vaatimattomissa olosuhteissakin, ilman maailman mainetta ja miljooniakin, voi olla todellinen ruusutarha. He pitävät tuollaista vähääntyytymistä, jollei uskomattomana, niin ainakin sellaisena typeryytenä, josta viisas ihminen säälien kääntää päänsä. He eivät usko, tai eivät tajua, että ihmiselussa itsessään voi löytyä sellainen elämän ja onnen lähde, sellainen »Omarin malja», josta riittää sen kantajalle loputtomasti onnen ja viisauden viiniä, viiniä jonka vaikutus ei ole riippuvainen elämän ulkonaisista ja alneellisista tekijöistä.

TIE HUOMISEEN

Rakas lukijani. Oletko joutunut elämässäsi umpikujaan, josta Sinun on vaikea yksin selviytyä? Olet ehkä kokenut kipeän menetyksen, tai olet raskaiden huolien ja murheiden ahdistama? Ehkä tarvitset neuvoa jossakin vaikeasti ratkaistavassa Sinulle hyvin tärkeässä kysymyksessä? Kirjoita »Ystävälle» ja käytä hyväksesi hänen elämäntuntemustaan ja kokemustaan. Ehkäpä hän voisi auttaa Sinua ja valaista tietäsi huomiseen, josta matka eteenpäin voi olla jo paljon helpompaa.

»PIKKU MORSIAN.»

Sinulle minulla on vain yksi, lyhytsanainen ja selvä vastaus: Kun sulhasesi puolustellen jatkuvaa juopotteluaan, vannoo, että hän luopuu siitä heti, kun olette saaneet oman kodin, neuvo häntä ystävällisesti, mutta selvästi perustamaan se oma koti jonkun toisen kanssa. Siten säästät itsesi kärsimyksiltä, jotka sinua juomarin vaimona varmasti odottavat. Olen nähnyt liian monien tuollaisten lupausten pettävän, joten en voi antaa liittosi onnistumiselle hänen kanssaan mitään toivoa. Ero tuo tietysti aluksi sinulle surua ja raskaita hetkiä, mutta parempi kärsiä kerran kuin aina. Eikö niin. Rohkeutta toivottaen:

Ystävä.

»KAIKKENSA MENETTÄNYT.»

Voi hyvä ystävä. Sinäkö nyt olisit kaikkesi menettänyt, sinä, jolla on kolme tervettä lasta! Ajattelehan, että on olemassa tuhansia naisia, jotka antaisivat hyvin paljon yhdestä ainoasta omasta lapsesta. On tietysti hyvin kaunista, että noin sydämestäsi suret kuollutta elämäntoveriasi, mutta mitään muuta se ei saisikaan olla. Kaunis suru jalostaa ja kasvattaa ihmistä, raskas masentaa ja tekee katkeraksi. Lapsissanne jatkuu teidän elämänne ja sinun kalliiksi tehtäväksesi on jäänyt heidän vaalimisensa ja hoivaamisensa. Ohjaa miestäsi kohtaan tuntemasi suuri rakkaus muodostumaan itsellesi valoisaksi, ihanaksi muistoksi, josta ammennat voimia elämäsi arkipäivän hyörinään. Työskentele lastesi hyväksi ja tulet kokemaan, että elämäsi muodostuu rikkaaksi ja mielenkiintoiseksi korvaamattomasta menetyksestäsi huolimatta.

Ystävä.

»AATU.»

Hyvä »Aatu». Olen saanut kirjeenne. Valitettavasti emme ole sellaisia valtatekijöitä, että voisimme noin vain järjestää esittämänne yömajakysymyksen, mutta kyllä me annamme sille lämpimän kannatuksemme ja kyllä me ymmärrämme, »että kun on tullut sorruttua, niin on tullut sorruttua» ja että nukkumaan pitäisi päästä siitäkin huolimatta. Kerroitte kirjoittavanne kahvila »Rupiinista», jossa lehtemme sattumalta joutui käsiinne »asuessanne» siellä kahvilan sulkemisaikaan asti. »Poliisin pahnoille pääsisi, jos olisi ryypännyt, mutta kun ei ole rahaa ryypätä.» Jaa-a. Tilanne on miettimisen arvoinen, se on totta se. Pelastusarmeijahan on tehnyt tässä asiassa suurenmoista työtä, vaan heillä lienee omat vaikeutensa paikallisissa asioissaan. Ja myönnän, että »kaupunki voisi olla yhtä suurenmoinen». Ja koska »kerran olette maksanut verojakin sille» yhdyn hartaana toivomukseenne, että asianne otetaan myös kaupungin taholla pohdinnan alaiseksi.

Ystävä Tuomi.

ERÄÄN KODINHOITAJAN *kirjeitä*

Parahin serkku! Tervehdys taas täältä päin maailmaa!

Sehän on hauskaa, että elämäsi sujuu iloiseen tahtiin eteenpäin, ja että olette onnistuneet siinä kodinhoitaja-asiassakin niin hyvin. Sinun reipas luonteesi on varmaan ollut suureksi avuksi asialle ja tietysti se, että olette saanut asianne tukijoiksi vaikutusvaltaisia, ymmärtäväisiä ja hyväntahtoisia ihmisiä. Kumpa sellaisia olisikin hiukan enempi. Välistä tulee niin toivottomaksi. Asiat tuntuvat joskus niin sanomattoman yksinkertaisilta ja vain pienen pienet korjaukset, parannukset ja uhraukset voisivat tuoda suurta helpotusta vaikeuksissa vaeltavien vaivalloiseen elämään, mutta niitä parannuksia on useinkin niin perin vaikea saada. Toivoisin omaavani sinun rohkean luonteesi ja uskon, että onnistuisin silloin paljon paremmin monissa asioissa. Minut voi niin helposti masentaa ja niin helposti lamaannun elleivät asiat heti ala onnistua, että useinkin jää hyväkin asia vain puoleksi toimitettua.

Yritimme tässä tuonnoin saada aikaan erästä pikku parannusta ja esitimme asian korkeihin instansseihin, mutta kun aloite ei ole lähtenyt »instansseista» ei se tietenkään saanut onnellista ratkaisua. Selitimme ja selitimme ja koetimme valkaista asiaa puolelta jos toiseltakin, mutta ponnistuksiimme saimme vain jääkylmän vastauksen: »Tuletteko te neuvomaan meitä». Arvaan, että sinä olisit uljaasti sanonut, että t u l e m m e, jos ette ymmärrä asioita oikein, mutta minä en saanut sanaa suustani. Eikös se ole aivan kirottua saamattomuutta. Kotiin tultuani olin niin vihainen itselleni, että puhisin, mutta enköhän vain taas ensi kerralla anna samalla tavalla lannistaa itseni.

Serkku hyvä, koetahan puhaltaa puhtia minuun, et tä minäkin pääsisin vastatuulesta huolimatta eteenpäin.

Jään ainakin odottamaan virkistävää kirjettäsi.

Kevätterveisin

E n n i.

Miten pysyn nuorena?

Työn ja tarmon miehen Henry Fordin ajatuksia.

Ihminen ei ole vanha niin kauan kuin hän on halukas oppimaan.

Halu tehdä työtä ja ottaa itselleen vastuuta on nuorekkuuden tuntomerkki. Ja toiselta puolen se henkilö, joka on lakannut edistymästä, joka ei kehity, on vanha, näyttäköön hänen papintodistuksensa kuinka vähän vuosia tahansa.

Nuoresta miehestä on tullut vanha niin pian kuin hän on tullut tyytyväiseksi itseensä. Luulen, että ihmistä, joka haluaa pysyä nuorena, ei koskaan saada vakuuttumaan siitä, että hän on päässyt niin pitkälle kuin hän voi päästä. Tämä koskee myös korkean iän saavuttaneita.

Syynä siihen, että ihmiset 50. ikävuoden jälkeen niin nopeasti vanhenevat, on se, että he antavat otteensa höltyä. Ja kuitenkin saa ihminen harvoin kokea pysyvää menestystä ennen 40. ikävuottaan. Se, että ihminen on täyttänyt 50 vuotta, ei ole mikään pätevä syy työntahdin hidastamiseen.

Todellisuudessa ei ole olemassa mitään mystillistä eroa nuoruuden ja vanhuuden välillä. Ainoa seikka, mistä meldän on pidettävä kiinni, on se että elämämme ei ole ohi, kun olemme täyttäneet 50 vuotta. On vain jatkuvasti saatava aikaan jotakin. Valitettavasti useimmat sen ikäiset luulevat itsestään, että he ovat vanhoja. Heillä ei ole rohkeutta puskea eteenpäin reippain ottein. Ensin he menettävät mielenkiintonsa, ja pian heillä ei ole edes tahtoa ponnistella.

Ruumiimme on sellainen kuin aivomme käskevät sitä olemaan, Olemme niin vanhoja kun uskomme olevamme. Niin kauan kuin ihminen tuottaa hyötyä maailmassa, hän tuntee itsensä nuoreksi. Ja niin kauan hän myöskin **on** nuori. Mutta niin pian kuin uskomme päättäneemme tehtävämme, ei meillä liioin ole muuta jäljellä kuin alistuminen.

Entä onko vanhempien henkilöiden luovutettava paikkansa nuoremmille voimille? Henkilökohtaisesti annan etusijan 35—60 vuoden ikäisille. Tämä on enemmän luottamusta herättävä ikä. Ja minä en välitä siitä, kuinka vanhoja he ovat, kun he vain ovat halukkaita suorittamaan työnsä. Tilastoni osoittavat, että parhaan työn minun tehtaissani suorittavat 40 vuotta täyttäneet työntekijät. Tämä johtuu siitä, että he panevat enemmän arvoa työlleen kuin nuoremmat. Heillä on enemmän vastuun tunnetta.

Lopuksi tahdon vielä sanoa, että ihmiset pysyvät nuorekkaina niin kauan kuin he ovat välittämättä iästään. Omasta kokemuksestani tiedän, että työ ja vastuu pitävät ruumiin ja sielun terveenä. Se on lyhyesti sanottuna nuorena pysymisen salaisuus.

Lauri Olavi

RUOKAKUNTA MATKUSTAA - - -

Kuuluu perinteisiin, että ruokakunta Päämiehen loman aikana matkustaa Mummolaan. Perheen nuoriso pitää tuon matkan luonnonlakeihin kuuluvana asiana, jota ei voi järkyttää sotakaan, saati sitten jotkut rautatiehallituksen estelyt ja ystävälliset kiellot.

Nuo lomamatkat muodostuvat säännöllisesti ennätysmäisen seikkailurikkaiksi, sillä ruokakunnan nuorison matkustuskulttuuri on osoittautunut yllättävän omalaatuiseksi.

Ruokakunta oli jälleen tavanmukaisella lomamatkallaan ja Ruokakunnan Päämies tunsi olonsa melkoisen levottomaksi. Tosin oli kaikella kunnialla selviydyttu junaan, saatu sopiva nurkkaus vaunusta varatuksi ja kaksi kokonaista asemaväliä matkustetuksi ilman mitään välikohtauksia. Ruokakunnan nuorison varttuneemmat vesat olivat keskittyneet lähestyvän tunnelin odottamiseen ja kolmevuotias kuopus ahdisti perheenpäätä lukemattomilla kyselyillä V.R:n liikkuvasta kalustosta. Ennenpitkää kuopus kuitenkin kyllästyi kyselemiseen ja selitti sangen määrätietoisesti lähtevänsä tutustumaan kanssamatkustajiin. Tutustuminen alkoi lähellä istuvan, ystävällisen näköisen herran luona.

»Mikäs pikkumiehen nimi on. Matiko?»

»Ei.» — Kuopus oli syvästi loukkaantunut.

»No mikä sinun nimesi sitten on?»

»Seppo. Minä olen suurrri Seppo-poika».

Kuopus oikaisi törkeän väärinkäsityksen kolmella ärrällä tehostaen, mutta katsoi asiakseen tulla antamaan selostuksen äidille.

»Äiti. Tuo joulupukin näköinen setä sanoi minua pieneksi ja Matiksi. Olenko minä suurrri Seppo-poika?»

Käsitteistä »pikku veikka» ja »suuri poika» sukeutui ankara väittely perheen nuorison kesken. Lopuksi vedottiin äitiin, joka luonnollisesti ratkaisi asian »suuren pojan» eduksi. Ja joulupukin näköinen setä sai kuopukselta osakseen katseen, joka kyllin selvästi ilmaisi, että tuttavuus oli irtisanottu.

Seuraavan tutkimusmatkansa kuopus ulotti peräti vaunun toiseen päähän, jossa rakastunut pari kuherteli päällystakin suojassa. Kuopus oli utelias, meni ja tempaisi päällystakin syrjään, näki jotain mielenkiintoista ja kiiruhti kovalla äänellä julistamaan:

»Nuo tuolla h a i s t e l e v a t toisiaan!»

Vaunun matkustajien mielenkiinto alkoi sataprosenttisesti kohdistua kuopukseen ja Ruokakunnan Päämiehen levottomuus kasvoi. Kuopus kutsuttiin kiireesti omaan nurkkaukseen voileipää haukkaamaan.

Se auttoi hetkeksi. Kuopus mutusteli sisarusten mukana voileipiä, mutta tarkasteli samalla erittäin kiinnostuneena viereisessä penkissä istuvaa neitosta, jonka »sotamaalaus» oli silmäänpistävän räikeä. Aikansa tarkasteltuaan Kuopus laukaisi:

»Äiti, miksi tuolla tädillä on noin punaiset kynnet?»

Äiti kaivoi kiireesti uutta voileipäpakettia ja Ruokakunnan Päämies otti hätääntyneenä esiin taskukellonsa, johon kuopus tavallisesti vaikeissakin tilanteissa takertui.

Tällä kertaa ei auttanut kellokaan. Koko vaunussa vallitsi pahaenteinen hiljaisuus ja maalattu nainen katseli ruokakuntaa lievästi sanoen epäystävällisesti. Hiljaisuuden rikkoi kuopus, joka ei jättänyt asiaansa keskeneräiseksi, vaan alkoi tiukata:

»Isä, onko tuon tädin varpaissakin noin punaiset kynnet?»

Onneksi juna juuri silloin ajoi tunneliin.

TUULIA

TOIMITUS:

Rauha
Kilpikoski-Huuskonen, päätoimittaja
Fanny Rikama, Anni Pakarinen
Diana Suortamo

Ilmestyy neljä kertaa vuodessa: kevät-, kesä-, syksy- ja talvinumerona. Alkuvuoden numerot ilmestyvät maalis- ja toukokuun lopulla, loppuvuoden numerot syys- ja marraskuun lopulla.

Toimitus ja konttori: Jyväskylä. Puhelin 1953. Postisiirtotili

N:o 68554

Vuosikertamaksu:
A-loistopainos ..... **mk 75:—**
Irtonumerot:
A-loistopainos ..... **mk 25:—**
B-ohuempi paperi ..... **» 15:—**

Tilaukset voi alkaa mistä numerosta tahansa. Kaikki maan postikonttorit ottavat vastaan tilauksia.

Lehtemme on miellyttävä ja tervetullut syntymä- tai muu merkkipäivälahja ystävälle tai tuttavalle.

Matkalukemiseksi ostakaa TUULIA.

TUULIAN ystävät!

Tehkää TUULIA tunnetuksi! Ryhtykää lehden asiamieheksi.

V. 1945 vuositilaajat!

Olemme lähettäneet v. 1946 ensimmäisen numeron myös niille, jotka ovat unohtaneet uusia tilauksensa.

Uuden tilauksen vuosimaksu Mk 75:— on mukava maksaa postikonttorissa käydessä postisiirtotilillemme

N:o 68554

Ellei suoritus tapahdu ensimmäisen numeron jälkeen arvaamme, ettei asianomainen halua kuulua enää lukijapiiriimme.

KOTIMME PIKKU .. Jatk. siv. 23.

seen lavaan voi kylvää hyvin erilaisia siemeniä. Kylväissä on parasta käyttää sahantapaista pykällettyä lautaa, jolla painetaan jälki ja niihin lasketaan siemen. Voi myöskin painaa vaan suoralla terävällä laudan syrjällä. Silloin on vain varottava ettei kylvös tule liian tiheäksi. Lavassa on rivit aina kylvettävä suoraan ja lavan yläpäähän on pantava kasvin nimilappu. Maa on kylvön jälkeen laudalla painettava tiiviiksi.

J. S.

Mitä lehdestämme on lausuttu:

Tavallinen mies (toimittaja) kirjoittaa 4. 5. 45: »— — **Vihdoinkin meillä alkaa ilmestyä lehti, jossa erittäin monipuolisen ja ajankohtaisen tarpeellisen sisällön lisäksi huomaan aimo annoksen taistelevaa kirpeyttä** — —».

Keskisuomalainen 24. 10. 45: »— — **tasoa, jolle vain harvat maassamme ilmestyvät n.s. naistenlehdet ovat jaksaneet kohota** — —».

Sisä-Suomi 24. 10. 45: »— — **Erikoisesti kiintyy huomio huumorin runsauten, runo- ja ajatelma-asetelmiin** — — **osoittautuu tasaveroiseksi alan parhaiden meikäläisten julkaisujen kanssa.** Vilpittömästi täytyy sanoa, että se on sisällöltään kuin myös ulkoasultaan **arvostelun kestävä suoritus.** — —»

Työn Voima 27. 10. 45: »— — **liittyy suosituimpien lukemistojemme sarjaan.** — — **ennakkoluuloton lehti, todella »ajankohtaisen naisasian asianajaja», peloton ja — tekisi mieli sanoa — »suulas».** (Toimitus: Haa!) **»Siinä nähtävästi piileekin syy, miksi lehteä kohtaan tunnetaan yhä enemmän kiinnostusta.**

Miesten puolesta hammasta purren. »Mr» — —»

Eräs rouva 13. 7. 45: »— — **talletettava ja nautittava matalalla mielellä ollessa lääkkeeksi ja piristykseksi.** — —»

Filosofian maisteri 17. 7. 45: »— — **jotain sellaista nyt tarvitaankin: Hyväntahdon ja avartumisen julistusta. Sellainen julistus synnyttää hyviä ajatuksia, ja ne taas vetävät tänne kosmoksen ihania voimia, joiden avulla ihminen uudistuu.** — —»

Kampaamoliikkeen omistajatar: »— — **Ylätyksellisen mielenkiintoinen lehti.** — —»

Vaasa toukok. 1941. »— — **Siltä näyttää olevan monia avuja, jotka voivat todellakin taata sille huomattavan naislehden aseman.**— —»

Sosialisti 24. 10. 45. »— — **Lehden sivuilta aivan huokuu vastaan niin herttainen kuin pippurinenkin huumori, valoisa maailmankatsomus ja samalla usko huomispäivään. Lisäksi se taistelee hienosti, mutta samalla rohkeasti naisasian puolesta.** — — — **omaa koko henkeensä nähden sellaista omaperäisyyttä, valveutuneisuutta ja pirteää, värikylläistä temperamenttia, joka ei jätä lukijaansa kylmäksi.** Tämän »jonkin» tähden lehdestä voi muodostua vaarallinen kilpailija muille enemmän traditioista kiinnipitäville aikakauslehdille. — —

Lehden avustajien joukossa tapaa tunnettuja nimiä, mutta eivät yksin nämä nimet vedä puoleensa. Se on se henki, johon jokaisen pitäisi tutustua. — P. V.»

KULLERVO RAINION
esikoisrunokokoelmasta

NURKKA-PÖYDÄSSÄ

kirjoittaa professori Rafael Koskimies mm.:

»Kullervo Rainion ensiesiintymistä on pidettävä erittäin lupaavana. Pahoin erehtyisin, ellei hän vielä anna kuulua itsestään. — **Rainiolla on jo itsenäistä luonnetta ja omaa sanottavaa enemmän kuin ensikertalaisilla yleensä.** — Poikkeuksellinen älykkyys, hyvin harvinainen lyriikassamme tällä hetkellä. — Näennäisesti usein tavallisissa säkeissä saattaa piillä syviä totuuksia, aivan todellisia totuuksia. — **Toistan vielä: Kullervo Rainio on paljon lupaava nimi.»**

Kirjailija Heikki Jylhä kirjoittaa Keskisuomalaisessa mm.:

»Rainion kokoelma on mielenkiintoinen, **mielenkiintoisimpia, mitä pitkään aikaan on ilmsetynyt.»**

128 sivua. Hinta sid. 125:—.

GUMMERUS

KAMPAAMO KARELIA
JYVÄSKYLÄ
Kauppakatu 28 · Puhelin 2003

Vastaukset: 1. Apostoli Paavali. 2. Fysiikan, kemian, kirjallisuuden, fysiologian tai lääketieteen ja rauhan palkinnot. 3. Hehkuvaan tilaan saatettua kaasua. 4. Ilmari Turja. 5. Punainen, oranssi, keltainen, vihreä, sininen, indigo ja violetti. 6. 200. 7. Perustan peittämisestä rakentamisen aikana. 8. Syyn ja seurauksen laki sovellettuna ihmiselämään, teosofiassa henkilön kaikkien tekojen tulos hänen eri olomuotojensa aikana. 9. V. A. Koskenniemi. 10. Batseba.

ULOS VANKITYRMÄSTÄ . . . Jatk. siv. 17.

meidän molempien! Vakoile vartijaa, joka tuo minulle ruokaa ja ota häneltä avain . . .

— Se on vaikeaa. Mutta teen kaikkeni, että se onnistuisi. Roland, jonakin päivänä olet vapaa . . .

Deborah astui ikkunan eteen, ja he suutelivat ristikon läpi. Kun Roland tunsi tytön pehmeitten huulien painuvan omiaan vasten, alkoi elämänhalu virrata jälleen voimakkaana hänen suonissaan. Hän tarttui tytön käteen ja puristi sitä hellästi.

— Odotan . . . joka hetki.

— Oh, Roland! Minun on mentävä. Olisi hirveää, jos he näkisivät meidät yhdessä.

Vielä kerran heidän huulensa yhtyivät, sitten tyttö poistui yhtä salaperäisesti kuin oli ilmestynytkin. Lehdet vain hiljaa kahahtelivat.

Kaikki oli käynyt niin nopeasti, että Roland melkein luuli nähneensä näyn. Mutta hänen korvissaan kaikuivat sanat: 'Jonakin päivänä olet vapaa', ja suloinen suudelma poltti hänen huuliaan.

Kiihko ja voima kasvoivat hänen jäsenissään. Hän kulki ahtaassa kammiossa kuin vangittu eläin. Hän tarttui vankkaan ristikkoon ja riuhtoi sitä uskoen sen huojuvan, vaikkei se hievahtanutkaan.

Hän katsoi rauhaneliöiden läpi sinistä taivasta ja rukoili vapautta ja onnea.

Mutta päivät kuluivat — ja viikot. Deborah tuli silloin tällöin, ja hän itki.

Syksy oli tulossa.

Eräänä yönä raivosi ankara myrsky. Tuuli kohisi puistossa yltyen toisinaan ulvovaan ja hävittävään vimmaan. Sade ryöppysi vuolaana. Roland värjötti kammion nurkassa olevalla makuulavitsalla, jonne viima kuljetti sumuksi särkyneitä vesipisaroita . . .

Samassa kuului lukon salvan kolahdus. Roland nousi ja hiipi oven luo kädet puristettuina nyrkkiin. — Nyt tai ei koskaan, hän ajatteli. — Voin lyödä vartijan tainnoksiin pimeän turvin ja sitten . . . pakenen.

Hän painautui seinän viereen. Ovi aukeni.

Siinä silmänräpäyksessä kun hän kohotti nyrkkinsä surmaavaan iskuun, hän tunsi, vaikkei voinut mitään nähdä, että tulija ei ollut vartija . . . ei, ei . . . se oli . . . se oli . . .

— Roland! kuului tuttu ääni. — Vihdoinkin olen onnistunut! — Kiiruhda, Roland! Ratsu odottaa. Hetket ovat kaliit! Deborah kuiskasi.

Ja he pakenivat kohisevaan yöhön!

Hetken kuluttua Roland istui tuulen nopeudella kiitävän ratsun selässä armas Deborah edessään satulassa. Ja läpi yön he kiitivät kauas . . . kauas pois . . . loitos Darwellin linnasta, etäisille seuduille.

Vapaus! Vapaus!

Pitkän, kiduttavan tuskien ajan jälkeen Roland tunsi riemua. Hän nautti tuimasta tuulesta, joka raivosi ympärillä, ja rankkasateesta hän nautti. Hän oli jälleen vapaa! Elämä odotti heitä ja suuri ihana maailma.

— — —

Nouseva päivä tapasi heidät kaukana katselemassa vihreään laaksoon, jonne aurinko loi pilvien lomasta kultaista loistettaan.

Syksy ei vielä ollutkaan vallannut luontoa. Myrskyn jälkeen hymyili maailma ihanasti, kun he seisoivat jyrkänteen harjalla, Roland käsivarsi kiedottuna lemmittynsä vyötäisille.

Lempeä auringonpaiste ympäröi heitä.

Deborah nojasi päänsä Rolandin olkaa vasten. Ja näin he katsoivat sinertävään mittaamattomuuteen.

Äkkiä valkoinen lintu tuli leijailemaan taivaan sinimereen, jossa se siivet välkähdellen lensi kuin huoleton ajatus.

Roland ja Deborah seurasivat sen verkkaista lentoa kauan. Sitten katsoivat he toisiaan silmiin hymyillen.

— Se näyttää meille tietä. Seuratkaamme sitä, Deborah sanoi.

Hän kohotti kasvonsa suudeltaviksi, ja Roland painoi huulensa hänen huuliaan vasten pitkään, hehkuvaan ja värisevään suuteloon.

Lintu oli lentänyt jo etäälle. Pienenä valkeana pisteenä se näkyi taivaalla, kun Roland ja Deborah irroittautuivat.

Kuin jatkaen tytön äskeistä lausetta kuiskasi Roland:

— . . . yhteistä onneamme päin.

Ja he astuivat odottavan ratsun luo.

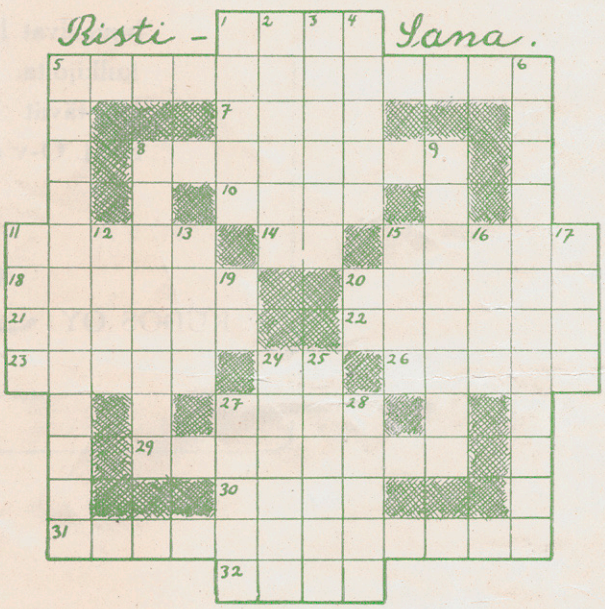

Vaakasuoraan: 1. Majailee, 5. »Ammatti» pula-aikana, 7. Kulkuväline, 8. Annetaan jollekin esim. kokouksessa, 10. Osa A:sta, 11. A.K.T.I. Sakari, 14. Lyhennys, 15. Talven jälkeen, 18. Hiihtäessä tarpeen, 20. Paloja — kesällä, 21. Ahtaa täyteen, 22. Nousee esim. suosta, 23. Pienestä sanotaan, 24. Kirjaimia, 26. S.T.O.L. Urho, 27. Kirjaimia, 29. Aineeton, 30. Käy esim. vedessä, 31. Ilmoitus sekin, 32. Miehen nimi.

Pystysuoraan: 1. Jyvän kuori, 2. Lämpiävät lauantaisin, 3. Juottaa tinaa, 4. Vaipua esim. liejuun, 5. »Ammatti» pula-aikana, 6. Mainos sekin, 8. Paikkakunta, 9. Vailla sielua, 11. Mitta sekin, 12. Kodissa maalla, 13. Luku, 15. Käy luvusta ja puusta, 16. Varas, 17. Lyhennys, 19. Tärkeä lautakunta, 20. Miehen nimi, 24. Viljakasoja, 25. Sadepilvet usein, 27. Pajassa mm., 28. »Kysely».

EDELLISEN RISTISANATEHTÄVÄN RATKAISU:

Vaakasuoraan: 1. as, 3. oh, 5. loviisa, 8. sulattaa, 10. kis, 11. raapit, 13. ukir, 15. kirjavuus, 18. sam, 20. saavilla, 21. rakas, 23. plus, 26. osako, 27. tilukset, 30. sns, 32. kouluutus, 33. vat, 34. sekoat, 35. iva, 36. sorakaas, 38. natina, 39. et, 40. ek.

Pystysuoraan: 1. alus, 2. sol, 3. ostaja, 4. haapavesi, 6. varis, 7. itarat, 8. sir, 9. aivina, 10. kimallus, 12. tulokas, 13. us, 14. karpio, 16. ulkona, 17. sa, 19. laskukone, 22. kuules, 25. petaat, 27. tk, 28. suorat, 29. tutki, 31. stt, 33. vva, 35. isak, 37. ane.

SEIREENIT

lumosivat lauluillaan meren-
kulkijoita. Nykyajan naiset
käyttävät lumouskeinonaan
SILO-valmisteita

KUDOS OY *Silo* TURKU

Huumorintajuisten miesten ja älykkäiden naisten suosima aikakauslehti

TUULIA

Kaikki maan postitoimipaikat vastaanottavat vuositilauksia. Vuosikertamaksu mk 75:—.
Irtonumerot: A-painos mk 25:—, B-painos mk 15:—.

JYVÄSKYLÄ 1946 - OY. SISÄ-SUOMEN KIRJAPAINO